

Česká zemědělská univerzita v Praze
Fakulta agrobiologie, potravinových a přírodních zdrojů
Katedra zahradní a krajinné architektury

Rozptýlená vegetace a její funkce v současné krajině

Bakalářská práce

Autor práce: Pavla Krejčová

Vedoucí práce: Ing. Dana Doleželová, Ph. D.

© 2013 ČZU v Praze

Čestné prohlášení

Prohlašuji, že svou bakalářskou práci "Rozptýlená vegetace a její funkce v současné krajině" jsem vypracovala samostatně pod vedením vedoucí bakalářské práce a s použitím odborné literatury a dalších informačních zdrojů, které jsou citovány v práci a uvedeny v seznamu literatury na konci práce. Jako autorka uvedené bakalářské práce dále prohlašuji, že jsem v souvislosti s jejím vytvořením neporušila autorská práva třetích osob.

V Praze dne: _____

Poděkování

Ráda bych touto cestou poděkovala své vedoucí práce Ing. Daně Doleželové, Ph. D. za vstřícnost, vždy ochotu poradit a důslednost. Také bych chtěla poděkovat pracovníkům městského úřadu v Táboře za pomoc se sháněním materiálů k vybranému katastrálnímu území a v neposlední řadě velmi děkuji své rodině za trpělivost a pochopení.

Rozptýlená vegetace a její funkce v současné krajině

System of landscape greenery and functions in nowadays landscape

Souhrn

Krajina je součástí našich životů a obraz krajiny tvoří vegetace, kterou člověk velmi výrazně vnímá a může její výskyt v krajině ovlivnit. Tématem této práce je rozptýlená vegetace zahrnující veškeré porosty vegetace mimo lesní pozemky a zastavěné území. Tato zeleň je důležitá hlavně svými funkcemi, které ovlivňují okolní prostředí. Rozptýlená vegetace se dělí dle umístění v terénu na samostatnou a doprovodnou zeleň. Dále se dělí dle půdorysné dispozice na liniovou, liniově přerušovanou, plošnou a bodovou zeleň. Základní funkce rozptýlené vegetace jsou: melioračně biologická funkce, izolačně asanační funkce, esteticko sociální funkce a produkční funkce. Rozptýlená vegetace může být součástí skladebných prvků lokálních územních systémů ekologické stability. V řešeném území se některé porosty rozptýlené vegetace vyskytují v lokálních biokoridorech a interakčních prvcích.

Vybraným územím je katastrální území Stoklasná Lhota, které je součástí správního území města Tábor. Toto území se nachází v severní části Jihočeského kraje. V řešeném území byly na konci letního období roku 2012 zmapovány vegetační prvky vyskytující se rozptýlené vegetace. Bylo zjištěno, že rozptýlená vegetace v tomto území plní převážně melioračně biologickou a izolačně asanační funkci. Tento výsledek je dán charakterem vybraného území a prvky, které se v této krajině nacházejí. Výraznými prvky jsou dálnice D3, železnice, rybník Homolka a meandrující Košínský potok. Vitalita většiny mapovaných vegetačních prvků je dobrá, předpokládá se dlouhodobá existence na stanovišti. Vyskytující se druhy dřevin v porostech rozptýlené zeleně dle Mapy potenciální přirozené vegetace spíše neodpovídají krajinnému rázu.

Klíčová slova: Funkce vegetace, liniová vegetace, plošná vegetace, skupiny, solitéry

Summary

The landscape is a part of our lives and its character is created by vegetation, which men perceive intensively and can influence heavily. This thesis focuses on landscape greenery, which includes all vegetation except forests and built-up areas. The greenery is especially important for its features that affect the environment. Depending on its location we distinguish two types of landscape greenery – solitary greenery and accompanying greenery. According to the ground plan layout these categories are subdivided into linear, linearly divided, surface and spot vegetation. The basic functions of landscape greenery are: ameliorative biological function, sanitarily isolating function, aesthetically social function and productive function. Landscape vegetation may be part of the composing elements of local territorial systems of ecological stability. Some parts of the landscape greenery within the investigated area are a part of local ecological corridors and interaction elements.

The selected area is cadastral area of Stoklasná Lhota, which is part of the administrative area of Tabor, and is located in the northern part of South Bohemia. At the end of the summer of 2012 were in the investigated area mapped the vegetation elements of the local existing landscape greenery. It was found that the landscape greenery in the area fills predominantly ameliorative biological and sanitarily isolating function. This result is due to the nature of the selected area and the elements that are in this landscape. The distinctive elements are the D3 motorway, railway, Homolka pond and the meandering Košínský stream. Vitality of most of the mapped vegetation elements is good, long-term presence on the site is expected. According to the Map of potential natural vegetation the wood species of the present landscape greenery rather do not correspond to the character of the region.

Keywords: Function of vegetation, linear vegetation, surface vegetation, groups, solitaires

OBSAH

1. ÚVOD	3
2. CÍL PRÁCE	4
3. LITERÁRNÍ REŠERŠE	5
3.1 Legislativní vymezení pojmů.....	5
3.2 Krajina	7
3.3 Vegetace	8
3.3.1 Zeleň.....	8
3.3.2 Funkce zeleně.....	10
3.4 Rozptýlená vegetace	12
3.4.1 <i>Typologie a rozdělení rozptýlené vegetace</i>	12
3.4.1.1 Porosty podle umístění v terénu.....	13
3.4.1.2 Porosty podle půdorysné dispozice.....	13
3.4.2 <i>Větrolam, remíz, zelený pás</i>	16
3.4.2.1 Větrolam.....	16
3.4.2.2 Remíz.....	16
3.4.2.3 Zelený pás.....	16
3.4.3 <i>Funkce rozptýlené vegetace</i>	17
3.4.3.1 Izolačně asanační	17
3.4.3.2 Melioračně biologické	17
3.4.3.3 Esteticko-sociální.....	18
3.4.3.4 Produkční.....	19
3.5 Ekologická stabilita	21
3.5.1 <i>Územní systém ekologické stability</i>	21
3.5.2 <i>Úrovně územního systému ekologické stability</i>	21
3.5.3 <i>Skladebné části územního systému ekologické stability</i>	22
3.5.3.1 Biocentrum	22
3.5.3.2 Biokoridor.....	22
3.5.3.3 Interakční prvek.....	23
4. MATERIÁL A METODY	25
4.1 Katastrální území Stoklasná Lhota	25
4.1.1 <i>Charakteristika přírodních podmínek</i>	28

4.1.1.1	Klimatické poměry	28
4.1.1.2	Hydrologické a hydrografické poměry	29
4.1.1.3	Půdní a geologické poměry	29
4.1.1.4	Současný stav bioty a potenciální přirozená vegetace	30
4.1.2	<i>Skladebné části ÚSES Tábor v řešeném území</i>	31
4.2	Metodika práce	36
4.2.1	<i>Zpracování literární rešerše</i>	36
4.2.2	<i>Materiál a metody</i>	36
5.	VÝSLEDKY	38
5.1	Hodnocení vegetačních prvků v katastrálním území Stoklasná Lhota	38
5.1.1	<i>Hodnocení vegetačních prvků – část A</i>	39
5.1.2	<i>Hodnocení vegetačních prvků – část B</i>	47
5.1.3	<i>Hodnocení vegetačních prvků – část C</i>	57
5.2	Celkové zhodnocení řešeného území	68
6.	DISKUZE	73
7.	ZÁVĚR	76
8.	SEZNAM LITERATURY	77
8.1	Legislativní dokumenty	79
8.2	Internetové odkazy	79
9.	PŘÍLOHY	81
9.1	Fotodokumentace	81
9.1.1	<i>Katastrální území Stoklasná Lhota - část A</i>	81
9.1.2	<i>Katastrální území Stoklasná Lhota - část B</i>	92
9.1.3	<i>Katastrální území Stoklasná Lhota - část C</i>	102
10.	SEZNAM PŘÍLOH	116
10.1	Seznam obrázků v textu a fotodokumentace	116
10.2	Seznam tabulek a grafů	121

1. ÚVOD

Vegetace je nejdůležitější složkou biosféry. Je to souhrn rostlin vytvářející organickou hmotu, která slouží jako potrava pro býložravce. Vegetace vytváří tvář krajiny, plní funkci toku energie a koloběhu látek a ovlivňuje klimatické a půdní podmínky, tedy výrazně ovlivňuje prostředí, ve kterém roste. Vegetace se může rozlišovat na dva základní stavy, a to: potencionální přirozená vegetace (vegetace, která by se vyskytovala na daném území, pokud by rostla přirozeně, bez ovlivnění člověkem) a aktuální vegetace (neboli současná reálná vegetace). Synonymem slova vegetace může být pojem zeleň zahrnující hlavně vytrvalou vegetaci jak původní, tak záměrně vysazovanou.

Zeleň plní mnoho funkcí, které ovlivňují své okolí. Funkčnost zeleně závisí na jejím umístění a uspořádání v prostoru. Mezi funkce zeleně patří např.: biologická, mikroklimatická, hospodářská, estetická, rekreační, kulturní, meliorační a izolační funkce.

Tato bakalářská práce se zabývá výskytem rozptýlené vegetace ve vybraném katastrálním území a funkcemi vegetačních prvků rozptýlené vegetace. Rozptýlená zeleň zahrnuje veškerou mimolesní vegetaci. Tento termín označuje jednotlivé dřeviny nebo jejich porosty vyskytující se ve volné krajině.

Řešené katastrální území se nazývá Stoklasná Lhota. Obec Stoklasná Lhota spadá pod městskou správu okresního města Tábor. Řešené území se nachází v severní části Jihočeského kraje. Na území nalezneme výrazné technické i přírodní liniové prvky, které podmiňují výskyt některých prvků rozptýlené zeleně. Rozptýlená zeleň je zde také součástí skladebných částí Územního systému ekologické stability.

2. CÍL PRÁCE

Cílem práce je podrobný rozbor jednotlivých prvků rozptýlené vegetace s konkrétními příklady v rámci řešeného území. Mezi prvky rozptýlené vegetace patří doprovodná liniová zeleň a samostatná plošná nebo bodová zeleň.

Řešeným územím je katastrální území Stoklasná Lhota, nacházející se v okrese Tábor, v severní části Jihočeského kraje.

3. LITERÁRNÍ REŠERŠE

3.1 Legislativní vymezení pojmů

Pojmy vztahující se k této práci, tak jak je definuje zákon:

Definice pojmu krajina podle zákona č. 114/ 1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny zní: *„Krajina je část zemského povrchu s charakteristickým reliéfem, tvořená souborem funkčně propojených ekosystémů a civilizačními prvky.“*

Významný krajinný prvek, zákon č. 114/ 1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny: *„významný krajinný prvek jako ekologicky, geomorfologicky nebo esteticky hodnotná část krajiny utváří její typický vzhled nebo přispívá k udržení její stability. Významnými krajinnými prvky jsou lesy, rašeliniště, vodní toky, rybníky, jezera, údolní nivy. Dále jsou jimi jiné části krajiny, které zaregistruje podle § 6 orgán ochrany přírody jako významný krajinný prvek, zejména mokřady, stepní trávníky, remízy, meze, trvalé travní plochy, naleziště nerostů a zkamenělin, umělé i přirozené skalní útvary, výchozy a odkryvy. Mohou jimi být i cenné plochy porostů sídelních útvarů včetně historických zahrad a parků.“*

Dle České technické normy ČSN 83 9001 (1999) je vegetace: *„soubor rostlin, přirozených rostlinných společenstev a záměrně založených porostů rostlin.“*

Pojem dřevina rostoucí mimo les je podle zákona č. 114/ 1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny: *„dřevina rostoucí mimo les (dále jen „dřevina“) je strom či keř rostoucí jednotlivě i ve skupinách ve volné krajině i v sídelních útvarech na pozemcích mimo lesní půdní fond.“*

ČSN 83 9001 (1999) vysvětluje termín rozptýlená zeleň takto: *„maloplošné porosty, skupiny rostlin a solitérní rostliny, které nejsou součástí jiného druhu zeleně.“*

Územní systém ekologické stability dle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny: *„územní systém ekologické stability krajiny (dále jen „systém ekologické stability“) je vzájemně propojený soubor přirozených i pozměněných, avšak přírodě blízkých ekosystémů, které udržují přírodní rovnováhu. Rozlišuje se místní, regionální a nadregionální systém ekologické stability.“*

Dle vyhlášky č. 395/1992 Sb., zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny je pojem biocentrum popsán takto: *„biocentrum je biotop [§ 3 písm. i) zákona] nebo soubor biotopů v krajině [§ 3 písm. k) zákona], který svým stavem a velikostí umožňuje trvalou existenci přirozeného či pozměněného, avšak přírodě blízkého ekosystému [§ 3 písm. j) zákona].“*

Dle vyhlášky č. 395/1992 Sb., zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny je pojem biokoridor vnímán takto: *„biokoridor je území, které neumožňuje rozhodující části organismů trvalou dlouhodobou existenci, avšak umožňuje jejich migraci mezi biocentry a tím vytváří z oddělených biocenter síť.“*

3.2 Krajina

Krajina je součástí našich životů. Žijeme v ní, vnímáme ji všemi smysly, relaxujeme v ní, měníme jí a přetváříme k obrazu svému, který ale nemusí být vždy ten správný. Cílek a Ložek (2011) říkají, že: „*Krajina je obrazem lidí, kteří ji obývají.*“

Krajina je velice složitá a proto na ni lze pohlížet z různých úhlů. Je to část ohraničené souše, která má víceméně stejné vlastnosti (Cílek, Ložek, 2011), je prostorovou jednotkou s určitým charakterem a přirozenými hranicemi (Sklenička, 2003). Pojem krajina také může být chápán jako území, scénérie či v oblasti umělecké jako malba. Z ekologického hlediska je krajina dynamickým systémem s toky látek, informací a energií. Je to živý systém, který se neustále mění a vyvíjí (Cudlínová, Lapka, 2008). Termín krajina má i mnoho synonym, které se odvíjejí od různých odborností, např.: ekosystém, biocenóza, ekotop, biotop a další (Sklenička, 2003).

Krajina je souhrn různých zdrojů a funkcí, které můžeme porovnávat a dle společenské hodnoty i ocenit. Lidský život je na zdrojích krajiny závislý. Voda, půda, zvěř, dřevo, kovy, soli atd. se staly obchodním předmětem. Dokážeme naklonovat organismy, ale nedokážeme uměle vytvořit vztahy, ve kterých tyto organismy žijí (Cudlínová, Lapka, 2008). Krajina se skládá z různého počtu vzájemně se ovlivňujících a opakujících se ekosystémů. Podle Formana a Gordona (1993) je možné krajinu rozdělit do pěti krajinných typů: přírodní krajina, která je bez významnějších lidských vlivů; obhospodařovaná krajina – pastviny, les atd., kde jsou původní druhy určeny pro produkci; obdělávaná krajina s vesnicemi a obhospodařované ekosystémy s obdělávanými plochami; příměstská krajina přecházející mezi městem a volnou krajinou (různorodá směsice sídel, obchodní centra, pole a přirozená vegetace) a nakonec městská krajina s kousky parkových ploch v husté zástavbě.

Různé ekosystémy, a tedy i krajina kolem nás, se vyvíjely a vyvíjejí nezávisle na lidské činnosti. Ale takovýchto ekosystémů je dnes velmi málo, většina jich je ovlivněna lidskou kulturou (Schama, 1995) a proto je pro dnešní krajinu důležité její dobře promyšlené prostorové plánování (Forman, Collinge, 1997). Krajina, jako prostředí člověka, je spojena se společností, s jejím hospodářským, sociálním a kulturním rozvojem (Buchwald, Engelhardt, 1978). I přesto, že krajina je ve většině případů lidstvem ovlivněna negativně, tak její ráz i ona sama jsou přírodním a kulturním dědictvím, které máme povinnost předávat dalším generacím v alespoň stejné kvalitě, kterou zažíváme my sami (Cudlínová, Lapka, 2008).

3.3 Vegetace

Nejdůležitější složkou biosféry je vegetace, která vytváří organickou hmotu (Mareček a kol, 2001), produkuje biomasu – potravu pro býložravce a v krajině plní nezastupitelnou funkci toku energie a koloběhu látek (Sklenička, 2003). Klimatické a půdní vlastnosti jsou odráženy charakterem vegetace a proto je vegetace a její mapování vhodným podkladem pro krajinné plánování (Mareček a kol., 2001) a stromové patro vegetace je významným krajino tvorným prvkem, který pomáhá zvyšovat kvalitu životního prostředí (Kavka, Šindelářová, 1978). Celkově se vegetace a hlavně dřeviny podílejí na tvorbě charakteru území. Pomáhá vytvářet obraz krajiny (Kolařík, 2003).

Vegetace pomáhá k tvorbě a vývoji půdy, urychluje zvětrávání hornin, zpevňuje povrch a tím brání erozi. Zmírňuje teplotní extrémy a usměrňuje proudění vzduchu a výpar, reguluje vodní režim a podle Moravce (1994) zachycuje prachové částice, pohlcuje oxid uhličitý, uvolňuje kyslík a tím čistí atmosféru. Kolařík (2003) píše, že ovlivňuje „mikroklimatický režim, hygienické podmínky, obytnost a rekreační hodnotu území, stejně jako jeho biologickou i estetickou úroveň.“

Dle Skleničky (2003) se rozlišuje vegetace na dva základní stavy:

- *Potencionální přirozená a rekonstruovaná přirozená vegetace*
- *Aktuální vegetace (také „současná reálná vegetace“ (Moravec, 1994)*

3.3.1 Zeleň

Mareček a kol. (2001) říkají, že zeleň je: „*souhrnné označení většinou vytrvalé vegetace v územně plánovací praxi*“, které zahrnuje stromy, keře, výsadby květin, travníkové plochy, louky a pastviny.

Nezahrnuje lesní vegetaci, ale zahrnuje dřeviny ve volné krajině – stromy a keře. Dle Kolaříka (2003) jsou dřeviny základním prvkem, který utváří volnou krajinu, mohou být cíleně pěstované nebo shlukované do vegetačních celků anebo se přirozeně šíří všude, kde jsou vhodné podmínky k jejich růstu. Porosty dřevin a trvalé travní porosty, které se nacházejí ve volné krajině, jsou obecně označovány jako zeleň, resp. trvalá zeleň. Tato skupina tvoří systém neboli soustavu trvalé zeleně a zahrnuje: ovocné sady, chmelnice, vinice, louky, pastviny (drnový fond), zahrady nacházející se mimo sídelní útvary a tzv. rozptýlenou zeleň (Kolařík, 2003).

Pojem zeleně Bulíř a Škorpík (1987) vysvětlují jako živý systém, působící přirozeně polyfunkčně. Tyto funkce můžeme tvorbou a pěstováním zeleně usměrňovat, tj. zesilovat nebo podle potřeby preferovat před jinými.

Podle Kavky a Šindelářové (1978) tento pojem zahrnuje jak zeleň přirozenou a chráněnou, tedy původní, tak zeleň vysazovanou záměrně. Význam zeleně stoupá se zvyšující se technizací krajiny a zvyšující se spotřebou přírodních zdrojů. Ponechání a obnovování zeleně v krajině je důležité nejen z estetického hlediska, ale hlavně pro biologicky zdravé uspořádání krajiny.

Zeleň lze rozdělit na (Kavka, Šindelářová, 1978):

- *zeleň volné krajiny* (rozptýlená zeleň a zeleň mimo les)
- *rozsáhlejší a složitější účelové výsadby* (historické zahrady a parky, sadovnické úpravy rekreačních ploch, výsadby podél dálnic, rekultivační výsadby atd.)
- *městská zeleň* (parky, zahrady, zahradnické výsadby v intravilánu obcí)

Dělení zeleně dle převládající funkce (Kavka, Šindelářová, 1978):

- *Veřejná zeleň* – sadovnické úpravy veřejných ploch, parky atd.
- *Vyhrazená zeleň* – zeleň v obytných souborech, školní zahrady, hřbitovy, botanické a zoologické zahrady apod.
- *Ochranná zeleň* – plochy zeleně v obvodech průmyslových zón a v pásmech hygienické ochrany.
- *Hospodářská zeleň* – hospodářské lesy, výrobní zahrady, ovocné sady, zemědělské plochy aj.
- *Ostatní zeleň* – chráněná území, zeleň ve volné krajině, zeleň doprovodná, remízy, solitéry, mezové porosty apod.

Zeleň se může také třídit podle výšky a objemu, tedy podle jejich exteriéru, na zeleň vysokou - stromy (listnáče a jehličnany) a zeleň nízkou – byliny, nebo podle trvanlivosti olistění na rostliny na rostliny opadavé a stálezelené (Kavka, Šindelářová, 1978).

3.3.2 Funkce zeleně

Kolařík (2003) upozorňuje, že funkčnost dřevin závisí hlavně na jejich umístění a uspořádání v prostoru, věkové a druhové skladbě, výšce, kvalitě i kvantitě. Dle Marečka a kol. (2001) je zeleň typická polyfunkčností, tato koncentrace více funkcí se označuje jako „*intenzita působnosti zeleně*.“

Mareček a kol. (2001) popisuje jednotlivé funkce takto:

- Mikroklimatická funkce je hlavně o ovlivňování teploty a vlhkosti a o regulaci proudění vzduchu.
- Hygienická funkce ovlivňuje množství mikroorganismů v ovzduší, má protiprašný a protihlukový vliv.
- Hospodářská funkce je přímá (produkce dřeva, plodů, včelařství apod.) a nepřímá (vliv větrolamů, protierozní a zasakovací působení aj.).
- Estetická funkce zahrnuje utváření prostorových a barevných hodnot kompozice.
- Rekreační funkce je dána uspořádáním zeleně, které umožňuje různé typy rekreace.

Kavka a Šindelářová (1978) říkají, že rostliny působí jako ochlazující činitel, zvyšují vlhkost a zlepšují jakost ovzduší. Snižují prašnost a hlučnost, zmírňují vysoké proudění vzduchu a mají hygienický účinek. Uvádějí tyto funkce zeleně ve volné krajině:

- Funkce vodohospodářská a půdoochranná
- Funkce esteticko-krajinotvorná
- Funkce bio-homeostatická („*vyrovnávání ekologických procesů v určitém geografickém prostoru*“)
- Funkce zdravotně hygienická
- Funkce asanačně rekultivační
- Funkce produkční

Kolařík (2003) vyjmenovává tyto funkce:

- Biologická funkce, meliorační funkce, izolační funkce, asanační funkce, kulturní funkce, estetická funkce, rekreační funkce a produkční funkce.

Estetická funkce zeleně je pro člověka důležitá. Zeleň může tvořit se stavebními prvky a vodními plochami soulad, který vytváří atmosféru klidu a prostředí pro rozjímání. Hra světla a stínu působí na naše vnímání. Celkově je tedy zeleň přínosným prvkem v prostředí, ve kterém se nacházíme (Uffelen, 2010).

3.4 Rozptýlená vegetace

Rozptýlená vegetace nebo zeleň zahrnuje veškeré porosty i jednotlivé dřeviny včetně bylinného patra, mimo lesní porost, zemědělskou kulturu a soustavy zeleně, které jsou součástí obcí či patří k zástavbě v krajině. Jsou to porosty okrasných a ovocných dřevin, které se spontánně šíří nebo jsou vědomě vysazovány (Bulíř, Škorpík, 1987).

Z historického hlediska se rozptýlená zeleň formovala trojím způsobem. Ústupem lesů, kdy zůstávaly zbytky původních porostů, samovolným šířením dřevin mimo lesní porosty (nálet aj.) a posledním způsobem – výsevem nebo výsadbou, tedy cíleným šířením dřevin (Sklenička, 2003).

Mareček a kol. (2001) říká, že je to zeleň mimo zastavěná území, která obsahuje porosty dřevin včetně bylinného patra, mimo les. Kolařík (2003) uvádí, že termín rozptýlená zeleň se používá v územním a krajinném plánování a označuje jednotlivé dřeviny nebo jejich porosty vyskytující se ve volné krajině, na zemědělské i nezemědělské půdě. V katastru nemovitostí je tato vegetace zapsána jinak nežli jako les nebo zemědělská kultura a má různý původ, různý půdorys a druhovou skladbu.

Dříve se tato vegetace označovala jako „*nelesní*“, „*roztroušená*“ nebo „*vysoká zeleň*“ (Kolařík, 2003). Kavka a Šindelářová (1978) uvádí ještě názvy jako „*mimolesní zeleň*“, „*rozvinutá zeleň*“ nebo „*zeleň na nelesní půdě*“. V současnější literatuře se setkáváme s termínem „*dřevinné vegetační prvky*“, které jsou blíže specifikovány jako „*solitéra, skupina, stromořadí, porost*“ apod. (Kolařík, 2003).

Charakteristickou vlastností této zeleně je její polyfunkčnost a je tvořena hlavně z doprovodné zeleně podél vodních toků a komunikací. V minulých dobách byly ale původní systémy rozptýlené zeleně narušeny (Mareček a kol., 2001) a proto je důležité je v dnešní době chránit a obnovovat.

3.4.1 Typologie a rozdělení rozptýlené vegetace

Bulíř a Škorpík (1987) říkají, že mezi nejčastější rozptýlenou vegetaci patří porosty u silničních komunikací, které se označují jako „*vegetační doprovody silnic*“ nebo „*silniční zeleň*.“ Většinou mají liniový průběh v podobě stromořadí, dříve hlavně z ovocných dřevin.

Porosty rozptýlené vegetace můžeme třídit podle Bulíře a Škorpíka (1987) takto:

3.4.1.1 Porosty podle umístění v terénu

- a) *Doprovodné (vegetační doprovody)* - doprovází technický útvar (silnice, cesta, kanál, příkop, nádrž, terasa, mez, rybník) nebo přírodní (potok, řeka) prvek v krajině.
- b) *Samostatné* - vznikají nezávisle na technickém nebo přírodním prvku, nejsou jejich součástí (větrolam, nika, shluk, skupina, solitéra).

3.4.1.2 Porosty podle půdorysné dispozice

- a) *Liniové* - souvislé, jednořadé nebo i víceřadé, úzké (max. do 30 m šířky) porosty s liniovým průběhem. Dále je specifikujeme:
 - *Stromořadí* – stromy vysázené v jedné řadě v pravidelných vzdálenostech od sebe.
 - *Pás* – jednořadá až třířadá (max. do šířky 5 m), hustá výsadba nebo spontánní výskyt keřů či keřů a stromů nebo jen stromů.
 - *Pruh* – víceřadá výsadba nebo výskyt dřevin v šířce 5 – 30 m.
- b) *Liniové přerušované* – spontánní nebo i záměrně vysazený porost s liniovým průběhem, avšak přerušovaný většími pravidelnými i nepravidelnými mezerami mezi dřevinami nebo jejich skupinami. Člení se podrobněji jako u předcházející kategorie.
 - *Stromořadí přerušované*
 - *Pás přerušovaný*
 - *Pruh přerušovaný*
- c) *Plošné* - výsadby či rozšíření dřevin v ploše, které se podrobněji dělí na:
 - *Nika* – keře a stromy zpravidla spontánního původu, hustě nebo rozvolněně rostoucí na větším pozemku (nad 500 m²), téměř vždy nepravidelného tvaru (neplodné, devastované či neobdělávané pozemky – stráně, strže, lomy, výsypky atd.).

- *Remízek* – dřeviny v hustém seskupení do nepravidelného či pravidelného tvaru o výměře 100-500 m², rostoucí vesměs na neskliditelných plochách v zemědělsky využívaných pozemcích (výchozy hornin, snosy kamene, zářezy, břehy apod.).
- *Shluk* – dřeviny v hustém seskupení do pravidelné či nepravidelné půdorysné dispozice max. do 100 m² vyskytující se nebo vysazované povětšinou na zemědělsky nevyužitelných místech.
- *Skupina* - rozvolněná výsadba či rozšíření více jak 3 jedinců dřevin na menší ploše.

d) *Bodové*

- *Solitéra* – výsadba či výskyt jednoho, případně až 3 jedinců rostoucích blízko sebe.

Mareček a kol. (2001) uvádějí, že stromy a keře ve volné krajině, tedy rozptýlená vegetace se vyskytuje hlavně jako „*doprovodná zeleň*“, která navazuje na komunikace, oplocení a další technické útvary nebo na útvary přírodní, tedy vodoteče, vodní plochy atd. Rozptýlená zeleň nenavazující na takové nebo jiné krajinné prvky se nazývá „*samostatná vegetace*“ a obsahuje remízky, solitéry, větrolamy.

Rozdělení rozptýlené zeleně podle Marečka a kol. (2001):

- a) *Zeleň doprovodná* – Vegetační útvar doplňující technická zařízení nebo přírodní prvky, většinou liniového charakteru. Půdorys této zeleně by měl být nepřerušovaný, aby umožnil obdělávání okolních ploch.
- b) *Zeleň podél komunikací* – Doplňuje technický útvar a zajišťuje bezpečnost dopravy, například tím, že cloní řidiče před slunečním svitem. Plní funkci větrolamu a izolačního pásu, chránící okolní zemědělské plodiny. Má krajino tvornou funkci, člení krajinný prostor do menších celků a dotváří tak území.
- c) *Zeleň vodotečí a vodních ploch* – Tvar porostu je dán typem vodní plochy. Tato zeleň zpevňuje břehy a má vodohospodářský význam (výpar, regulace výšky podzemní vody, zasakovací a sedimentační pás apod.).

V územním systému ekologické stability má ekologický význam a to formou koridorů, interakčních prvků apod. Tato vegetace má také rekreační a estetický význam.

- d) Zeleň protierozní – Uplatňuje se při zpevnování půdy, je důležitou součástí protierozní ochrany. Obsahuje ucelené vegetační pásy. Důležitá je správná volba druhového zastoupení. Vhodné dřeviny jsou s hlubokou a bohatou kořenovou soustavou a druhy s pařezovou výmladností. Protierozní zeleň zahrnuje i travní porosty a větrolamy.
- e) Zeleň hraniční – V krajině, v prostředí venkova má starou tradici. Tato zeleň se objevovala jako hraniční stromy spolu s mezními kameny a travnatými mezemi. Většinou má pásový charakter.

Podle Kavky a Šindelářové (1978) je zeleň mimo lesní porosty v nížinách a pahorkatinách zastoupena hlavně solitérami rodů *Tilia sp.*, *Populus sp.*, *Betulus sp.*, *Quercus sp.*, *Acer sp.* a plané *Pyrus sp.*. V podhůří rody *Sorbus sp.* a *Pinus sp.*. Horské oblasti zastupuje rod *Picea sp.* a *Larix sp.*. V Polabí je charakteristický *Populus nigra*, na řece Moravě a Dyji *Salix alba*. V jižních Čechách se vyskytují hojně staré duby, v podhorských krajinách skupiny košatých *Salix fragilis*. Tyto stromy jsou ve volné krajině výborným orientačním bodem, vyskytují se hlavně na pastvinách a podél cest apod.

Častěji než solitéry se ale vyskytují menší skupiny stromů nebo stromů s keři, jako doplněk božích muk a kapliček.

V minulosti naši předkové zakládali remízky, hlavně na kamenitých nebo zamokřených půdách, na místech, která se nehodila k obdělávání. Větrolamy, zelené hradby stromů a keřů, v lukách to bývají břehové porosty podél potoků a dalších vodních prvků, zde jsou zastoupeny hlavně rod *Alnus sp.*, stromové druhy rodu *Salix sp.*, *Fraxinus sp.*, na hrázích rybníků rody *Quercus sp.*, *Fraxinus sp.* a někdy *Populus sp.*, v krajině se dobře uplatňují stromové aleje.

Kavka a Šindelářová (1978) vegetaci mimo lesní porosty, tedy rozptýlenou vegetaci, rozdělují na vegetační doprovody komunikací a zeleň u vodních toků, polní lesíky a remízy.

3.4.2 Větrolam, remíz, zelený pás

Vysvětlení některých částí rozptýlené vegetace podle Marečka a kol. (2001):

3.4.2.1 Větrolam

Pás dřevin, který snižuje vlivy větrné eroze a zlepšuje vlhkostní a mikroklimatické poměry okolních ploch. V krajině může plnit i funkci ochranných pásů, resp. biokoridorů. Hlavní pásy se vedou kolmo na směr převládajících větrů, které chceme zmírnit a boční pásy kolmo k hlavním pásům. Svoji funkci plní hlavně v rovinatém terénu a účinek závisí také na skladbě dřevin, na uspořádání v porostu a na stáří dřevin, u listnáčů také na stavu olistění.

Větrolamy se dělí na propustné, nepropustné, s podrostem, bez podrostu. A pásy alejové neboli stromořadí.

3.4.2.2 Remíz

Malý lesík v zemědělsky obdělávané krajině, slouží jako přirozený úkryt pro drobnou zvěř a ptactvo před škůdci a nepřízní počasí. Zakládají se hlavně na zemědělsky špatně využitelné půdě a na místech, které jsou chráněné před náporu větrů. Remíz má být pro živočichy dobře přístupný, proto je lepší zakládat více malých remízů. Nejvhodnější je když tyto lesíky vytvářejí trvalé biokoridory pro bezpečný pohyb zvěře. Remízy kromě ochrany poskytují živočichům i potravu, proto má být porost různorodý. Remíz se skládá z 3 pater – travnaté, křovité, stromové a dále by měl obsahovat hustý okrajový plášť, nejlépe složený z trnitých plodonosných rostlin. Spolu s alejemi vytvářejí kostru krajiny, proto jsou významným krajino tvorným prvkem.

3.4.2.3 Zelený pás

Polyfunkční porostpásovitě uspořádané vegetace. Např. větrolam, protihluková a protiprašná clona, zasakovací pás, doprovodná zeleň komunikací a ostatních liniových zařízení a staveb. Podle konkrétní funkce zeleného pásu se řeší prostorové řešení a druhová skladba.

3.4.3 Funkce rozptýlené vegetace

Podle prioritní funkce, které má zeleň na konkrétních místech sloužit, a která je vyjádřena funkčním typem porostu (porostovým, prostorovým tvarem) rozlišujeme porosty (Bulíř, Škorpík, 1987):

3.4.3.1 *Izolačně asanační*

Tvoří clonu, která odděluje a ochraňuje okolní prostředí od znečištění a opticky kryje nevzhledné objekty. Vysoké množství vegetace zlepšuje hygienické poměry (úprava mikroklimatu, výraznější objem vylučovaného kyslíku a aromatických sloučenin – silice, fytoncidy aj.). Základním typem je porost liniového charakteru, je to hustá, souvislá a pásovitá výsadba, nejlépe víceřadá. Druhová skladba je složena hlavně z domácích stromů a keřů, viz obrázek č. 1.

Obrázek č. 1 – Pohled na rozptýlenou vegetaci liniového charakteru, která odděluje pastvinu a silnici (Stoklasná Lhota, Krejčová, 2012).

3.4.3.2 *Melioračně biologické*

Rozptýlená vegetace svým kompozičním řešením, druhovou skladbou a seskupením bylinné i dřevinné složky přispívá k posilování a stabilizaci ekologických vazeb, ochraňuje vodní režim v půdě, chrání před větrnou a půdní erozí, vytváří biotopy původním rostlinám a živočichům. Funkčním typem je liniová přerušovaná nebo i plošná výsadba, sázená hustě nebo rozvolněně, viz obrázek č. 2.

Obrázek č. 2 – Břehová vegetace zpevňující břeh potoka, zadržující vodu v půdě, chránící před větrnou erozí, stabilizující ekologické vazby a plnící další funkce (Stoklasná Lhota, Krejčová, 2012).

Liniové porosty s funkcí izolačně asanační a melioračně biologické si jsou výrazně podobné svou strukturou. Proto je můžeme souhrnně nazvat „*technicko-ekologické porosty*.“

3.4.3.3 Esteticko-sociální

Zeleň ovlivňuje psychoemociální projevy a názory člověka a kladně působí na regeneraci duševních sil. Porosty svým uspořádáním, umístěním a vzhledem zvyšují estetickou a rekreační hodnotu krajiny. Pro tyto funkce jsou typické liniové prvky přerušované výsadby nebo střídání krátkých pásů, shluků, skupin, solitér či stromořadí. Vybrané druhy bývají nejčastěji domácího charakteru, není vyloučeno použití rostlin cizího původu, ne však exotického. Plošné porosty jsou menšího charakteru, většinou rozvolněné a výrazně prostorově členěné, viz obrázek č. 3.

Obrázek č. 3 – Rozptýlená vegetace liniového charakteru, převážně ovocné dřeviny plnící kromě estetické funkce v krajině i další důležité funkce (Stoklasná Lhota, Krejčová, 2012).

3.4.3.4 Produkční

Do této funkce můžeme zařadit produkci ovoce, dřeva, pěstování vánočních stromků, proutí nebo množitelského materiálu. Využívá se hlavně liniový typ (stromořadí, živé ploty) nebo malé plochy (extenzivní sady, prutníky aj.) a dřeviny jsou vysazovány vždy v pravidelných rozstupech a sponech, viz obrázek č. 4.

Obrázek č. 4 – Zeleň využívaná na produkci ovoce (Stoklasná Lhota, Krejčová, 2012).

Rozdělení funkcí rozptýlené vegetace na několik okruhů podle Skleničky (2003):

- Funkce ekologická – útočiště velkého množství živočichů, funkce koridorů, zvyšování biodiverzity.
- Funkce estetická – spoluvytváří typický krajinný ráz krajiny, krajinné dominanty.
- Funkce orientační – orientace větších živočichů v krajině.
- Funkce půdoochranná – prvky protierozní ochrany.
- Funkce organizační – vyznačování majetkových, správních a uživatelských hranic v krajině.
- Funkce produkční – produkce dřeva, ovoce a vliv rozptýlené zeleně na produkci zemědělských plodin sousedních pozemků.
- Funkce rekreační – stín.
- Funkce sakrální a rituální – zeleň jako doprovod sakrálních staveb, dotváření meditačních prostorů aj.
- Funkce historická – výsadba stromů v souvislosti s významnou historickou událostí.

Mareček a kol. (2001) uvádějí tyto funkce:

- omezování půdní eroze,
- snižování výparu z půdy a zvyšování půdní vláhly,
- potrava pro ptactvo a možnost hnízdění,
- výskyt a umožnění přezimování užitečného hmyzu,
- vytváření kladného estetického vzhledu krajiny,
- stromy jako orientační body v krajině,
- produkční funkce (aleje ovocných dřevin).

3.5 Ekologická stabilita

Podle Míchala (1994) je ekologická stabilita schopnost ekosystému navrátit se k dynamické rovnováze, působením vlastních vnitřních mechanismů. Čím rychleji je tento proces dokončen, tím je ekosystém stabilnější.

Hlavním projevem ekologické stability je dynamická (ekologická) stabilita, která odráží většinou rovnovážný stav krajiny. Krajinu ovlivňují faktory vnitřní (endogenní) a vnější (exogenní), které tuto stabilitu ovlivňují. Ekologická stabilita je stav beze změny, je to protiklad kolapsu.

Opakem ekologické stability je ekologická nestabilita nebo labilita. Tato nestabilita ale může být jen přechodovým můstkem k nové ekologické stabilitě (Sklenička, 2003).

3.5.1 Územní systém ekologické stability

Územní systém ekologické stability (dále jen ÚSES) je propojený soubor ekosystémů udržující přírodní rovnováhu. Jedná se o prostorově funkční ekologické minimum, které musí v krajině být, aby byla udržena ekologická stabilita (Sklenička, 2003).

Cílem ÚSES je posilovat ekologickou stabilitu, zachovávat a obnovovat stabilní ekosystémy a jejich vzájemné vazby (AOPK ČR, 2012).

ÚSES je dlouhodobý proces zahrnující vícestupňovou projektovou dokumentaci, zakládání skladebných částí ÚSES a péči o ně. S tímto systémem se pracuje v územním plánování, komplexních pozemkových úpravách, při lesnickém plánování, revitalizaci říčních systémů a při stavbě dopravních zařízení a staveb atd. (Glos, Petrová, 2012).

3.5.2 Úrovně územního systému ekologické stability

Členění ÚSES do několika úrovní dle AOPK ČR (2012):

1. *Provinciální a biosférický ÚSES* – Ekologicky významné a rozlehlé oblasti (větší než 10 000 ha).
2. *Nadregionální ÚSES* – Rozlehlé ekologicky významné krajinné celky a oblasti s min. plochou alespoň 1000 ha. Zajištění podmínek pro existenci charakteristických společenstev s druhovou rozmanitostí v rámci daného biogeografického regionu.

3. *Regionální ÚSES* - Ekologicky významné krajinné celky s minimální plochou od 10 do 50 ha (podle typů společenstev). Síť těchto celků reprezentuje rozmanitost jednotlivých částí (biochor) určitého biogeografického regionu.
4. *Místní (lokální) ÚSES* - Menší ekologicky významné krajinné celky do 5-10 ha. Jejich síť reprezentuje rozmanitost skupin (geobiocénů) v rámci jednotlivých částí (biochory) v určitém biogeografickém regionu.

3.5.3 Skladebné části územního systému ekologické stability

Cílek a Ložek (2011) uvádí, že se při ochraně krajiny pracuje s ekologickou kostrou krajiny, která zahrnuje biocentra a biokoridory tvořící dohromady ÚSES.

3.5.3.1 Biocentrum

Biocentrum je biotop nebo více biotopů v krajině, které umožňují svým stavem a velikostí existenci přirozeného či pozměněného, ale přírodě blízkého ekosystému (AOPK ČR, 2012).

Je jednou ze základních skladebních částí ÚSES umožňující dlouhodobou existenci cílových společenstev přirozeného genofondu krajiny, a to díky své velikosti a stavu ekologických podmínek (Sklenička, 2003).

3.5.3.2 Biokoridor

Propojením biocenter vzniká síť koridorů. Biokoridory jsou vegetační prvky liniového charakteru umožňující pohyb a migraci organismů (Sklenička, 2003) a pomáhající k expanzi rostlinných a živočišných druhů (Forman, Collinge, 1996). Je to území, které neumožňuje většině organismů trvalou existenci (AOPK ČRA, 2012), ale stává se přirozenými trasami zvěře a migračními dráhami rostlin. Tato místa vykazují největší druhovou rozmanitost (Cílek, Ložek a kol, 2011). Primack, Kindlmann a Jersáková (2001) definují biokoridory jako: „*Pásky chráněných pozemků, které spojují jednotlivé přírodní rezervace*“. Při propojení biokoridorů s liniovými prvky protierozní ochrany (PEO) je jejich ekologická funkce rozšířena o protierozní funkci, která chrání území proti vodní a větrné erozi (Dumbrovský, Mezera a kol., 2000). Biokoridory také zvyšují prostupnost krajiny a zvyšují její estetickou hodnotu. Příklady přirozených biokoridorů jsou vodní toky a údolní nivy (Sklenička, 2003).

3.5.3.3 Interakční prvek

Interakční prvek je část krajiny, která zprostředkovává kladné působení biocenter a biokoridorů na okolní méně stabilní krajinu. Tyto prvky často umožňují trvalou existenci organismů, které mají menší nároky na prostor (Glos, Petrová, 2012).

Interakční prvky, oproti ostatním skladebným částem, zajišťují hlavně jiné než ekologické funkce. Při zpracování komplexních pozemkových úprav (KPÚ) se navrhuje interakční prvky dvojího typu:

- a) *Interakční prvky s primární funkcí půdoochrannou*, omezující procesy vodní a větrné eroze:
 - zatravněné průlehy odvádějící srážkovou vodu,
 - zatravněné průlehy s výsadbou dřevin,
 - technicky zpevněné asanované strže s výsadbou dřevin,
 - zatravněné vsakovací pásy,
 - protierozní meze spojené se zasakovacími zatravněnými pásy osázené směsí keřů nebo stromů,
 - protierozní meze spojené se zasakovacími pásy, osázené ovocnými dřevinami a oseté pestrou směsí trav a dalších bylin,
 - protierozní meze oseté pestrou směsí trav a dalších bylin řídké osázené výsadbou dřevin,
 - větrolamy o šířce menší než 15 m.

- b) *Interakční prvky vytvářející doprovodné vegetační pásy* (vodních toků, komunikací atd.) s jinými primárními funkcemi než půdoochrannými. Jde např. o:
 - břehové porosty,
 - aleje a stromořadí,
 - travobylinná společenstva,
 - náletové porosty dřevin,
 - izolační pásy dřevin.

Dumbrovský, Mezera a kol. (2000) vysvětlují, že lze za určitých podmínek pomocí optimálního prostorového a funkčního uspořádání ÚSES, v rámci KPÚ, přizpůsobovat potřeby protierozní ochrany půdy, uspořádání a přístupnost pozemků. Ale nesmí být narušena jejich ekologická funkce.

4. MATERIÁL A METODY

4.1 Katastrální území Stoklasná Lhota

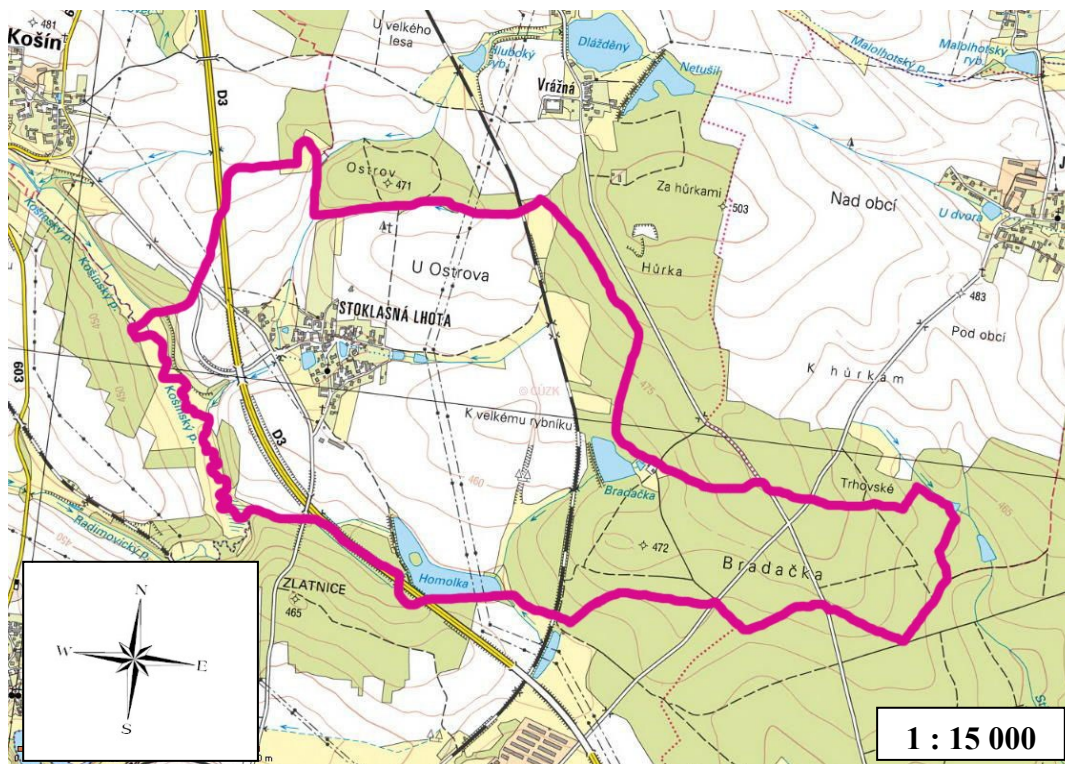
Katastrální území Stoklasná Lhota číslo 619094 (ČÚZK, 2013) se nachází v Jihočeském kraji v severní části správního území okresního města Tábor (Návrh plánu místního ÚSES Tábor, 2007). Rozloha tohoto území je 3,33 km² (ČÚZK, 2013).

První informace o Stoklasné Lhotě pochází již z druhé poloviny 14 století. Pány této obce tehdy byli páni z Dírného. V průběhu historie obec přecházela do vlastnictví různých majitelů, až byla připojena k městu Tábor a stala se jednou z 15 příměstských částí Tábora (Tábor, 2008).

Na obrázku č. 5 je vidět umístění okresu Tábor a poloha katastrálního území Stoklasná Lhota v mapě České republiky. Obrázek č. 6 zobrazuje okres Tábor rozdělený na jednotlivá katastrální území a vyznačení řešeného území – katastrálního území Stoklasná Lhota.

Obrázek č. 5 – Zobrazení okresu Tábor na mapě České republiky a zakreslení polohy katastrálního území Stoklasná Lhota (ArcMap 10, 2013).

Obrázek č. 7 – Vyznačení hranic katastrálního území Stoklasná Lhota růžovou barvou (ČUZK,2013).

Hranice řešeného území (viz obrázek č. 7) prochází na východní straně lesním porostem, na severu převážně lemuje les a na jižní straně kopíruje břeh rybníku Homolka a dálnice D3. Převážná část hranice na jihozápadní straně je kopírována meandrujícím Košínským potokem. Dálnice D3 je výrazným prvkem řešeného území, ovlivňuje čistotu vody i ovzduší a celkově život ve svém okolí. Pro zmírnění těchto negativních vlivů je dálnice v tomto území, z větší části, vedena pod hranou terénu a svahy na ni navazující jsou osázeny dřevinami, které tvoří vegetační clonu, další vegetační pásy jsou vytvořeny na koruně těchto svahů nebo na plochách sousedící s dálnicí. Část dálnice, která je nejbližší zastavěnému území, cloní betonová zeď. Dále je území ovlivněno železniční dráhou, která vede na východní straně území, tato dráha zatím neprošla rekonstrukcí, takže vegetace v její blízkosti je tvořena většinou vzrostlými dřevinami. Z vodních prvků je nejvýznamnější Košínský potok a rybníky Homolka a Bradačka. V obci se nachází soustava rybníků propojená vodotečí. Na tomto území také nalezneme vysoké elektrické vedení, vedoucí přes pastviny a ornou půdu, které zabírají po lesních plochách největší rozlohu.

V tabulce č. 1 je rozděleno k. ú. Stoklasná Lhota podle jednotlivých druhů pozemků, dle Českého úřadu zeměměřického a katastrálního (2013), a specifikace plochy a jejich výměra.

DRUH POZEMKU	ZPŮSOB VYUŽITÍ	VÝMĚRA (m ²)
Orná půda		1 334 161
Zahrada		47 658
Ovocné sady		8 194
Travní porost		414 698
Lesní pozemky		1 057 051
Vodní plocha	umělá nádrž	4 950
Vodní plocha	rybník	92 920
Vodní plocha	přirozený tok	3 660
Vodní plocha	umělý tok	10 934
Vodní plocha	zamokřená plocha	4 230
Zastavěná plocha	společný dvůr	287
Zastavěná plocha	manipulační plocha	36 578
Ostatní plocha	dráha	29 161
Ostatní plocha	jiná plocha	106 666
Ostatní plocha	manipulační plocha	5 267
Ostatní plocha	neplodná půda	23 848
Ostatní plocha	ostatní komunikace	94 616
Ostatní plocha	silnice	11 491
Ostatní plocha	sport. a rekr. plochy	1 831
Ostatní plocha	zeleň	44 413
Celkem KN		3 332 614

Tabulka č. 1 - Statistické údaje (stav ke dni: 15. 01. 2013) o rozdělení pozemků k. ú. Stoklasná Lhota (ČÚZK, 2013).

4.1.1 Charakteristika přírodních podmínek

4.1.1.1 Klimatické poměry

Řešené území se nachází v mírně teplé oblasti a patří do klimatické oblasti MT 7. Oblast MT 7 se vyznačuje normálně dlouhým, mírným a mírně suchým létem, krátkým přechodným obdobím s mírným jarem a mírně teplým podzimem. Zima je normálně dlouhá, mírně teplá, suchá až mírně suchá s krátkým trváním sněhové pokrývky (Návrh plánu místního ÚSES Tábor, 2007). Podnebí je přechodného středoevropského typu, kde se střídají vlivy kontinentálního podnebí z východu a oceánu ze západu. Průměrná roční teplota je 7 °C, od června do srpna jsou obvyklé teploty 20 °C a více.

Od prosince do ledna se teploty pohybují od 10°C do – 10°C a výjimkou nejsou ani mrazy kolem – 20°C. Při optimálních sněhových podmínkách dosahuje sněhová pokrývka výšky 15-30 cm (MěÚ Tábor, 2007). V tabulce č. 2 jsou vypsány další klimatické charakteristiky řešeného území.

Počet dnů s průměrnou teplotou 0°C a více	140 až 160
Počet ledových dnů	40 až 50
Průměrná teplota v červenci	16 až 17 °C
Průměrná teplota v říjnu	7 až 8 °C
Srážkový úhrn ve vegetačním období	400 až 450 mm
Počet dnů se sněhovou pokrývkou	60 až 80

Tabulka č. 2 – Vybrané klimatické charakteristiky (MěÚ Tábor, 2007).

4.1.1.2 Hydrologické a hydrografické poměry

Stoklasná Lhota spadá do oblasti semihumidní, tedy oblasti, kde převažují srážky nad výparem. Tábořsko náleží do povodí Vltavy a dále do povodí Lužnice, do které se vlévá Košínský potok, tekoucí na hranici katastrálního území Stoklasná Lhota (MěÚ, 2007). Košínský potok je nejvýznamnější vodní tok tohoto katastrálního území. Tento tok volně meandruje v široké luční nivě a kopíruje katastrální hranici na Z až JJZ území. Zastavěnou částí obce protékají dva bezejmenné vodní toky, jeden ze severní části území a druhý z východní, který propojuje soustavu 4 rybníků uvnitř obce. Tyto dva toky se následně v jihozápadní části obce slévají v jeden a vtékají do Košínského potoka. V katastrálním území se nacházejí ještě dva rybníky, za železniční drahou na východní straně území je to Bradačka a směrem na jih rozlehlejší Homolka (Krejčí, 12. 1. 2013, osobní sdělení).

4.1.1.3 Půdní a geologické poměry

Nejrozšířenějším půdotvorným substrátem jsou horniny krystalinika – hlavně pararuly. Zvětraliny hornin krystalinika jsou lehkého až středně těžkého zrnitostního složení a pro vodu dobře propustné. Největší plochy zaujímají horniny moldanubika (Návrh plánu místního ÚSES Tábor, 2007). Převládají hnědé půdy a podzoly. Omezeně hnědozemě a ilimerizované půdy oglejené. Půdy jsou střední až hluboké, tedy druhově lehčí až těžší. Kambizem je nejčastějším genetickým půdním typem, dále luvizem,

pseudogleje a gleje. Z geomorfologického hlediska náleží území Stoklasné Lhoty do Českého masivu, jež byl vytvořen v prvohorách hercynským vrásněním (MěÚ, 2007).

4.1.1.4 Současný stav bioty a potenciální přirozená vegetace

Řešené území je silně ovlivněno lidskou činností. Lesní společenstva jsou ovlivněna nevhodným hospodařením v minulosti a tvoří především kulturní smrkové porosty s málo vyvinutým bylinným patrem. Travobylinná společenstva zahrnují louky v minulosti převedené na ornou půdu, v současnosti mající charakter kulturních a polokulturních luk (Návrh plánu místního ÚSES Tábor, 2007).

Vegetační jednotky převažující na tomto území (MěÚ, 2007):

- Luhy a olšiny – listnaté a listnato-jehličnaté porosty na náplavách potoků a záplavových území. Údolní luhy (nivy) jsou charakterizovány dřevinami: *Fraxinus excelsior*, *Alnus glutinosa*, *Alnus incana*. Mokřadní olšiny vznikající zarůstáním slepých ramen, bažin a tůní se stagnující vodou jsou vázány na glejové a slatinné půdy, dnes silně omezeny melioračními zásahy. Typické dřeviny jsou *Alnus glutinosa*, *Frangula alnus*, *Salix cinerea*.
- Acidofilní doubravy – *Quercus sp.*, *Betula sp.*, *Sorbus sp.*, *Frangula sp.*, *Populus tremula*, *Pinus sylvestris*, *Vaccinium myrtillus*, *Genista tinctoria*, *Rubus fruticosus*.

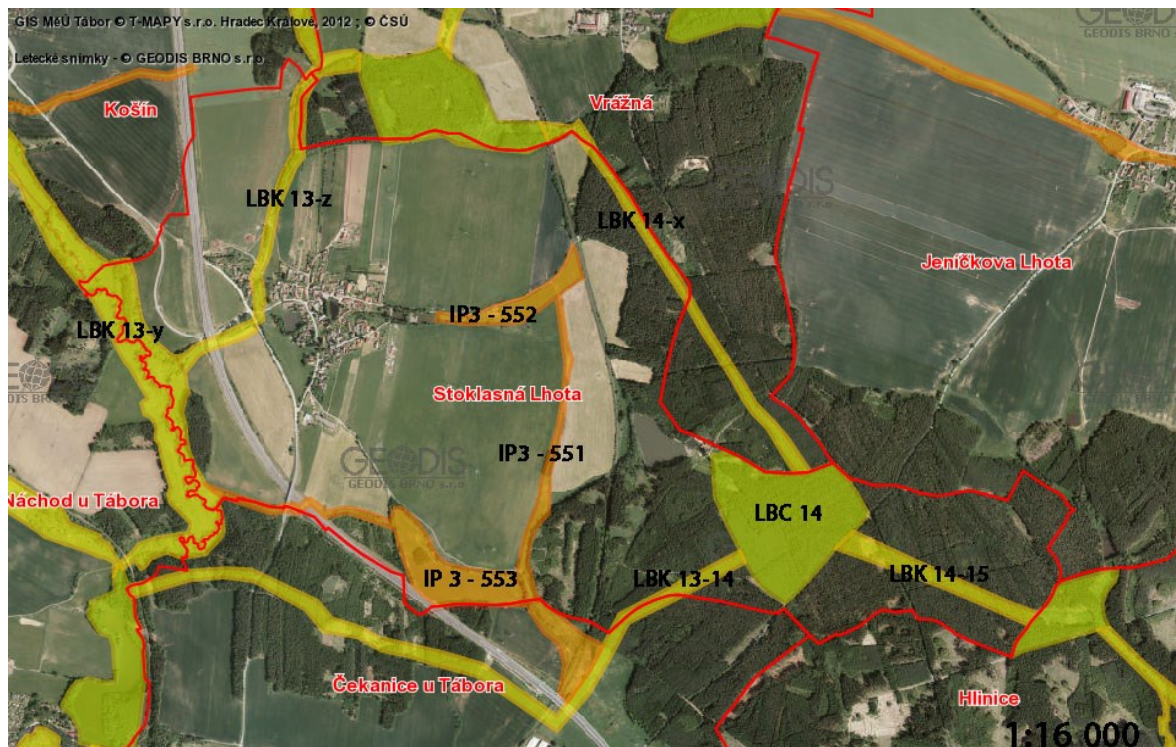
Potenciální přirozenou vegetaci tvoří acidofilní bikové a/nebo jedlové doubravy (*Luzulo albite-Quercetum petraeae*, *Abieti-Quercetum*) s dominantním *Quercus petraea* se slabší příměsí například: *Betula pendula*, *Carpinus betulus*, *Fagus sylvatica*, *Sorbus aucuparia*, *Tilia cordata*, na sušších stanovištích *Pinus sylvestris* a na vlhčích místech *Quercus robur*. Keřové patro je slabě vyvinuto a jeho nejdůležitější složkou jsou zmlazené dřeviny stromového patra a častěji se objevující *Frangula alnus* a *Juniperus communis*.

Nejčastějšími dřevinami ve stromořadí jsou: *Quercus robur*, *Sorbus aucuparia*, *Tilia cordata*, *Aesculus hippocastanum*, *Cerasus avium*, *Robinia pseudoacacia*, *Malus domestica*, *Quercus petraea*. Vhodná rozptýlená zeleň je ve vlhčích polohách *Quercus robur* a dále *Quercus petraea*, *Carpinus betulus*, *Betula pendula*, *Sorbus aucuparia*, *Crataegus sp.*, *Rosa canina*, *Frangula alnus*, *Tilia cordata*, *Pinus sylvestris* (Neuhäuslová, 1998).

Viz kapitola 9. Přílohy, kde se nachází fotodokumentace vzhledu současné vegetace v řešeném území.

4.1.2 Skladebné části ÚSES Tábor v řešeném území

Lokální biocentrum, lokální biokoridory a interakční prvky v rámci katastrálního území Stoklasná Lhota dle Návrhu plánu místního územního systému ekologické stability Tábor (2007), viz obrázek č. 8:

Obrázek č. 8 – Katastrální území Stoklasná Lhota (ohraňené červenou barvou) a vyznačené skladebné části ÚSES Tábor – lokální biocentrum (LBC, zelená barva), lokální biokoridory (LBK, žlutá barva), interakční prvky (IP, oranžová barva), (Mapy pro veřejnost – MÚ Tábor, 2013).

- **LBC 14 – Bradačka I.**

Lokální biocentrum o rozloze 16,85 ha – les. Biocentrum tvořeno převážně různověkými smíšenými porosty s převahou *Pinus sylvestris* a *Picea abies*, s jednotlivě vtroušeným *Larix decidua*. Na vlhčích stanovištích *Alnus glutinosa*.

- **LBK 14 – 15**

Lokální biokoridor o délce 700 m vymezený ve smíšených lesních porostech s převahou *Pinus sp.*, s příměsí *Picea sp.* a *Quercus sp.*, jednotlivě vtroušeným *Larix sp.* a na vlhčích místech *Alnus sp.*.

- **LBK 14 – x**

Lokální biokoridor o délce 1500 m – les. Zasahující do katastrálního území Stoklasná Lhota a Vrážná. Biokoridor je vymezený ve smíšených lesních porostech s převahou *Pinus sp.*, s příměsí *Picea sp.* a *Quercus sp.*, jednotlivě vtroušeným *Larix sp.* a na vlhčích místech *Alnus sp.*.

- **LBK 13 – 14**

Lokální biokoridor o délce 2000 m rozkládající se na k. ú. Stoklasná Lhota a Čekanice u Tábora. Biokoridor vymezený z většiny v lesních porostech, vedený nejcennějšími lesními segmenty se zastoupením geneticky cenných porostů a s vyšším zastoupením ekostabilizačních dřevin. Součástí LBK jsou luční porosty nad rybníkem Homolka a menší vodní tok, přivádějící vodu do rybníku Homolka.

- **LBK 13 – y – Košínský potok**

Lokální biokoridor o délce 1200 m rozkládající se na katastrálním území Stoklasná Lhota a Náchod u Tábora. Vodní tok volně meandruje v široké luční nivě. Břehové porosty dřevin jsou tvořeny *Salix fragilis*, *Alnus glutinosa*, *Populus tremula*, *Betula pendula* a *Quercus robur*. Břehová a vodní společenstva jsou ruderalizovaná a narušená. Luční nivu tvoří polokulturní louky, kosené – extenzivně obhospodařované a zčásti lada s náletem dřevin a s postupující degradací lučních společenstev, viz obrázek č. 9.

Obrázek č. 9 – Pohled na břehovou vegetaci Košínského potoka a luční nivu (Stoklasná Lhota, Krejčová, 2012).

- **LBK 13 – z – Stoklasná Lhota**

Lokální biokoridor – vodní tok, dřevinná lada a ostatní plochy o délce 1250 m při k. ú. Stoklasná Lhota a Vrážná. Biokoridor je vymezen v údolí bezejmenného vodního toku a zahrnuje i upravené koryto tohoto vodního toku protékající zastavěným územím Stoklasné Lhoty. Koryto vodního toku má spádovou úpravu a úpravu příčného profilu. V okolí koryta je 3-5 m široký pás ruderalní vegetace a dřevinných lad. Na tyto liniové prvky navazují polnosti a lesní porosty. V horní části převažují olšiny s převahou *Alnus glutinosa*, dále se zde vyskytují dřeviny: *Salix caprea*, *Salix cinerea*, *Betula pendula*, *Quercus robur*, *Populus tremula*, *Pinus sylvestris*, *Picea abies*, *Rosa canina*, viz obrázek č. 10.

Obrázek č. 10 – Porost biokoridoru v údolí bezejmenného potoka (Stoklasná Lhota, Krejčová, 2012).

- **IP 3 – 551**

Interakční prvek zahrnující louky, pole, vodní tok, les a ostatní plochy, o délce 1400 m. Tento ekologicky významný segment je vymezen v mělké sníženině mezi rybníkem Homolka a Stoklasnou Lhotou a železniční tratí. Plochu IP tvoří v horní části luční porosty a mírně narušené lemy podél polní cesty. Ve spodní části IP tvoří údolí s liniovými porosty nebo skupinami dřevin, travobylinné a dřevinné lada. Kolem rybníku Homolka jsou liniové porosty dřevin s převahou *Alnus glutinosa*, *Salix fragilis*, *Quercus robur*.

- **IP 3 – 552**

Interakční prvek, o ploše 3,11 ha, vymezen v mělké sníženině mezi rybníkem Homolka a Stoklasnou Lhotou a železniční tratí. Interakční prvek tvoří kulturní luční porosty, mírně narušené lemy podél polní cesty, luční společenstva vlhkých luk, liniové porosty nebo skupiny dřevin.

- **IP 3 - 553**

Interakční prvek, o délce 1150 m, vymezen v mělké sníženině jižně od Stoklasné Lhoty. Interakční prvek tvoří kulturní luční porosty, mírně narušené lemy podél polní cesty, luční společenstva vlhkých luk, liniové porosty nebo skupiny dřevin, viz obrázek č. 11, 12, 13.

Obrázek č. 11 – IP 3 (551) – Interakční prvek 3 zahrnuje i remízek tvořený převážně *Betula pendula* a *Populus tremula* (Stoklasná Lhota, Krejčová, 2012).

Obrázek č. 12 - IP 3 (552) -Vegetační doprovod polní cesty a luční porosty (Stoklasná Lhota, Krejčová, 2012).

Obrázek č. 13 - IP 3 (553) - IP 3 také zahrnuje vegetaci okolo rybníku Homolka (Stoklasná Lhota, Krejčová, 2012).

4.2 Metodika práce

4.2.1 Zpracování literární rešerše

Kapitola Literární rešerše byla vytvořena z odborné literatury převážně zapůjčené v Zemědělské a potravinářské knihovně v Praze, z Městské knihovny v Táboře a z knihovny Katedry zahradní a krajinné architektury při ČZU v Praze. Dále z odborné literatury půjčené ve školní knihovně České zahradnické akademie v Mělníku a z internetových odborných webových stránek.

Jednotlivé části kapitoly jsou sestaveny tak, aby na sebe logicky navazovaly. První část obsahuje zákonné definice pojmů, které se pojí s tématem této práce. Další část je věnována vysvětlení a přiblížení pojmu krajina, vegetace a funkce vegetace. Následuje podkapitola přímo o rozptýlené vegetaci, její typologii a funkcích. Poslední část je věnována ekologické stabilitě, územnímu systému ekologické stability a jednotlivým skladebným částem ÚSES.

4.2.2 Materiál a metody

Katastrální území Stoklasná Lhota bylo vybráno pro své zastoupení jednotlivých typů rozptýlené vegetace a proto, že na jeho území jsou vymezeny lokální skladebné části ÚSES. Dále také pro dobrou dostupnost pro terénní průzkum a mapování rozptýlené vegetace.

Terénní průzkum řešeného území probíhal na přelomu srpna a září 2012. V rámci terénního průzkumu bylo provedeno zakreslení jednotlivých prvků rozptýlené vegetace do leteckého snímku (Mapy.cz) k. ú. Stoklasná Lhota a zapsáno procentuální zastoupení jednotlivých dřevin. Zkoumáno a hodnoceno bylo stromové a keřové patro a jejich rody a druhy byly poznávány podle Hurycha (2003) nebo s pomocí webových stránek Botany.cz (2012). Rozptýlená vegetace byla fotografována fotoaparátem Panasonic DMC-FS7. Fotografie zachycují jednotlivé vegetační prvky i se svým okolím, tak aby bylo možné je zařadit do jednotlivých kategorií a typů rozptýlené vegetace.

Vegetační prvky jsou rozděleny podle Bulíře a Škorpíka (1987) podle umístění v terénu na doprovodné a samostatné. Dále podle půdorysné dispozice na liniové (stromořadí, pás, pruh), liniové přerušované (Stromořadí přerušované, pás přerušovaný, pruh přerušovaný), plošné (nika, remízek, shluk, skupina) a bodové (solitéra).

Řešené území bylo pro přehlednost rozděleno na 3 části (A, B, C) a každá tato část má svůj Obrázek (viz Obrázek č. 15, 16, 17) s leteckým snímkem (mapy.cz; cuzk.cz) dané části a se zakreslením hranic katastru, obce a s vyznačením a očíslováním jednotlivých vegetačních prvků. Tyto obrázky byly vytvořeny s pomocí programů Malování, Adobe Photoshop Element 10 a Microsoft Word 2007. Každá část řešeného území má svoji tabulku, která hodnotí vegetační prvky a jejich sestavy v krajině (Microsoft Excel a Microsoft Word 2007). Tabulka obsahuje číslo vegetačního prvku, latinské názvy dřevin nacházející se v daném vegetačním prvku a jejich procentuální zastoupení. Dále obsahuje hodnocení vitality vegetačních prvků, hodnocení vhodnosti vegetačních prvků v krajinném rázu a poznámku, kde je uvedena typologie rozptýlené vegetace dle Bulíře a Škorpíka (1987).

Vitalita vegetačních prvků byla hodnocena podle čtyřbodové stupnice (A-D):

- A - dřeviny vitální, vysoká sadovnická hodnota s předpokladem dlouhodobé existence,
- B - dřeviny mírně poškozené, starší, perspektiva existence více než 15 let,
- C - dřeviny staré či poškozené, poměrně charakteristické pro danou oblast, potřeba ještě ponechat nějakou dobu (10 let),
- D - poškozené dřeviny, nízká sadovnická hodnota, nutno odstranit.

Vhodnost vegetačních prvků v krajinném rázu na základě Mapy potenciální přirozené vegetace (Neuhäuslová a kol., 1998) - hodnocena čtyřbodovou stupnicí (a-d):

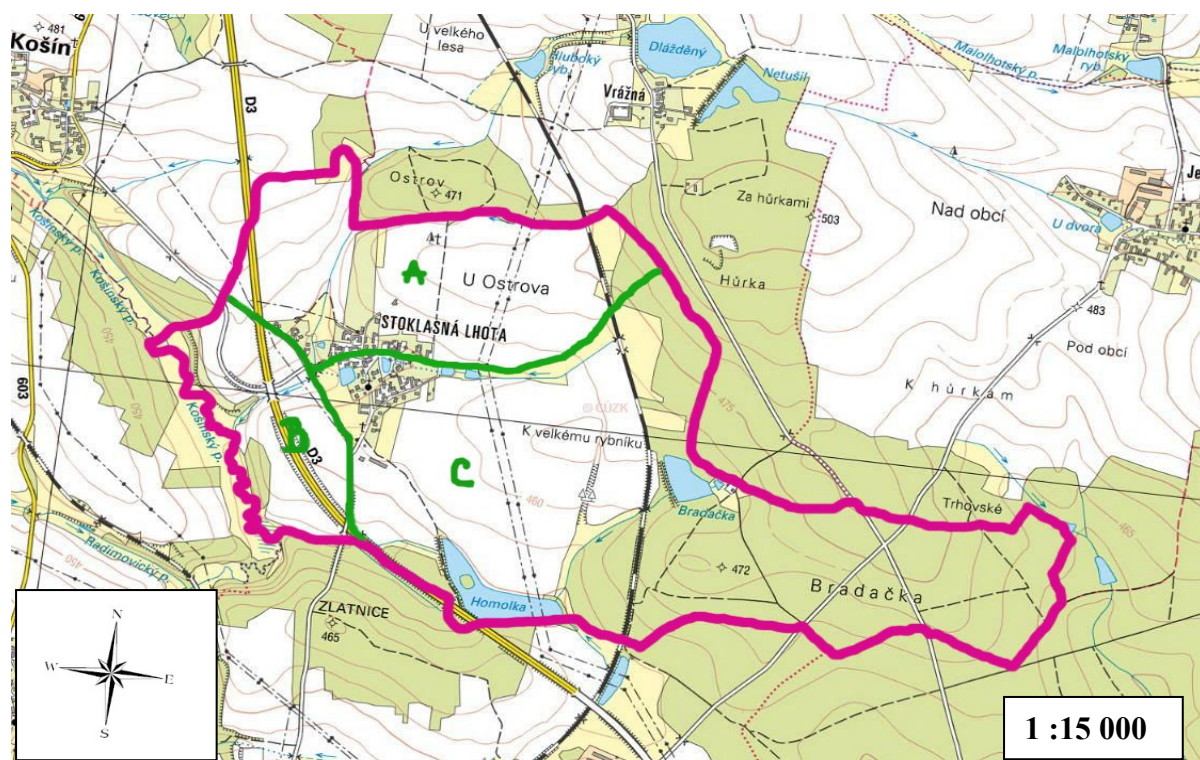
- a - plně odpovídající krajinnému rázu území dle Mapy potenciální přirozené vegetace,
- b - odpovídající krajinnému rázu území s nepatrnými výjimkami,
- c - více jak 40 % z vegetačního prvku neodpovídá krajinnému rázu území,
- d - vegetační prvek svým složením zcela neodpovídá krajinnému rázu území.

Na základě tabulkového přehledu byly vytvořeny grafy (Microsoft Excel 2007) ukazující procentuální zastoupení forem rozptýlené vegetace (graf č. 1), jednotlivých funkcí vegetačních prvků rozptýlené zeleně (graf č. 2), vitalita (graf č. 3) a vhodnost (graf č. 4) vegetačních prvků. Dále grafy ukazují zastoupení jehličnatých a listnatých dřevin (graf č. 5), podíl ovocných a neovocných dřevin (graf č. 6) v řešeném území a nejčastěji zastoupené dřeviny (graf č. 7).

5. VÝSLEDKY

5.1 Hodnocení vegetačních prvků v katastrálním území Stoklasná Lhota

Katastrální území Stoklasná Lhota je na obrázku č. 14 ohraničeno a rozděleno na tři části A, B a C, které jsou na dalších obrázcích zakresleny jednotlivě. Hranice částí vyznačují komunikace. Středem je křižovatka, kdy hranice jednotlivých částí míří směrem do obce Stoklasná Lhota, slepou ulicí směrem k dálnici D3 a po silnici E55 směrem do města Tábor. Část A a C je oddělena polní cestou vedoucí až k železnici, dále hranice směřuje přes lesní porost pomyslně až k hranici katastrálního území. Hranice části A a B lemuje bývalou E55 od křižovatky, přes dálnici D3, podél její dřívější silnici až po její současnou silnici E55. Část B a C lemuje E55 až k mostu přes dálnici D3, konec hranice lemuje most a končí na rozhraní dálnice a hranice katastrálního území, viz obrázek č. 14.

Obrázek č. 14 – Rozdělení katastrálního území na části A, B, C. Růžová barva vymezuje hranice katastrálního území a zelená hranice jednotlivých částí, na které je řešené území rozděleno (ČUZK,2013).

5.1.1 Hodnocení vegetačních prvků – část A

Na obrázku č. 15 je vyznačena část katastrálního území Stoklasná Lhota. Dále je vyznačena hranice dalších částí a hranice obce. Jednotlivé vegetační prvky rozptýlené vegetace nacházející se v této části řešeného území jsou barevně odlišeny a očíslovány. Níže v tabulce č. 3 je každý prvek s příslušným číslem uveden a je vyhodnocena jeho vitalita a vhodnost v krajině. Dále je v tabulce uvedena typologie daného vegetačního prvku dle Bulíře a Škorpíka (1987).

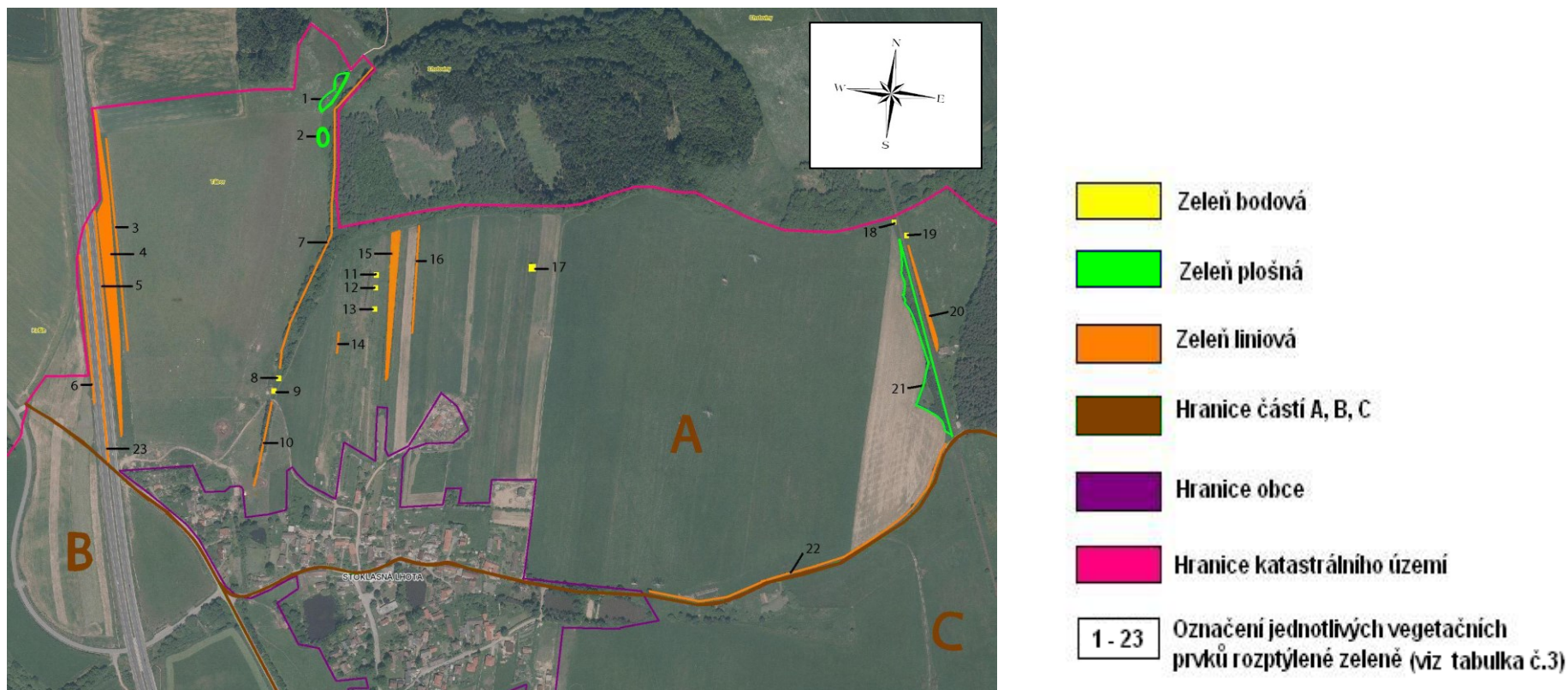
Z tabulky č. 3 vyplývá, že nejčastějšími dřevinami části A katastrálního území Stoklasná Lhota je *Alnus glutinosa* a *Quercus robur*, dalšími dominantními dřevinami jednotlivých vegetačních prvků jsou *Rosa canina*, *Acer platanoides*, *Betula pendula*, *Malus domestica*, *Pyrus communis*. Hojně je zastoupen rod *Salix sp.* a *Prunus sp.*

Vegetační prvky v části A, které jsou zakresleny na obrázku č. 15, mají převážně liniový charakter. Tento charakter uskupení je dán prostředím, v části A se nacházejí ve velkém počtu komunikace (dálnice, silnice, železnice, polní cesty), dále vodoteč a vegetační segmenty bývalé ovocné školky.

Dřeviny v této části řešeného území jsou vitální nebo mírně poškozené s předpokladem dlouhodobější existence. Vegetační prvky na základě mapy potenciální přirozené vegetace krajinnému rázu území spíše neodpovídají.

Nejčastějšími funkcemi rozptýlené vegetace v této části řešeného území jsou funkce melioračně biologické a izolačně asanační. Četnost těchto funkcí je dána charakterem daného území, které zahrnuje výrazné technické prvky v krajině, jako je dálnice a železnice. Tyto prvky je dobré pro zlepšení prostředí izolovat vegetací. Částí A řešeného území také protéká potok, který má hustý břehový porost plnící hlavně melioračně biologickou funkci. Dalšími funkcemi jsou esteticko sociální a produkční funkce, které jsou oproti ostatním částem řešeného území nejvíce zastoupeny v této části. Tyto funkce plní vegetační prvky jako je stromořadí a pásy nebo pruhy zeleně tvořené převážně ovocnými druhy dřevin.

Obrázek č. 15 - Řešené území – část A – vyznačení vegetačních prvků rozptýlené zeleně (ČUZK, 2013).

 Česká zemědělská univerzita v Praze Fakulta agrobiologie, potravinových a přírodních zdrojů Katedra zahradní a krajinné architektury	
Bakalářská práce: Rozptýlená vegetace a její funkce v současné krajině	
Název mapy: Vegetační prvky – část A	Měřítko: 1 : 7 500
Zpracovala: Pavla Krejčová	Datum: 5. 2. 2013

Tabulka č. 3 : Hodnocení vegetačních prvků a jejich sestav v krajině

Označení vegetačního prvku v části A	Vegetační prvek	Vitalita vegetačních prvků				Vhodnost vegetačních prvků				Poznámka
		A	B	C	D	a	b	c	d	
1	<i>Salix alba</i> (35%), <i>Alnus glutinosa</i> (25%), <i>Quercus robur</i> (20%), <i>Betula pendula</i> (10%), <i>Salix cinerea</i> (10%)			x				x		Samostatná plošná zeleň – shluk. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 1)
2	<i>Salix alba</i>			x					x	Samostatná plošná zeleň – skupina. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 2)
3	<i>Prunus cerasifera</i>	x							x	Doprovodná liniiová zeleň – pás. Izolačně asanační funkce. (Foto č. 3)
4	<i>Prunus spinosa</i> (12%), <i>Rhamnus catharticus</i> (11%), <i>Cornus sanguinea</i> (9%), <i>Lonicera xylosteum</i> (9%), <i>Quercus robur</i> (9%), <i>Rosa canina</i> (9%), <i>Euonymus europaeus</i> (8%), <i>Corylus avellana</i> (7%), <i>Ligustrum vulgare</i> (6%), <i>Acer platanoides</i> (5%), <i>Viburnum opulus</i> (4%), <i>Padus avium</i> (3%), <i>Tilia cordata</i> (3%),	x						x		Doprovodná liniiová zeleň – pruh. Izolačně asanační funkce. (Foto č. 4)

	<i>Betula pendula</i> (2%), <i>Carpinus betulus</i> (1%), <i>Crataegus laevigata</i> (1%), <i>Prunus avium</i> (1%)									
5	<i>Lonicera xylosteum</i> (15%), <i>Cornus alba</i> (14%), <i>Euonymus europaeus</i> (13%), <i>Viburnum lantana</i> (13%), <i>Rosa canina</i> (12%), <i>Ligustrum vulgare</i> (9%), <i>Acer platanoides</i> (7%), <i>Alnus glutinosa</i> (4%), <i>Cytisus x praecox</i> (4%), <i>Salix alba</i> (4%), <i>Salix caprea</i> (4%), <i>Larix decidua</i> (1%)	x						x		Doprovodná liniová zeleň – pruh. Izolačně asanační funkce. (Foto č. 5 a 6)
6	<i>Cornus alba</i> (16%), <i>Lonicera xylosteum</i> (15%), <i>Rosa canina</i> (14%), <i>Ligustrum vulgare</i> (11%), <i>Euonymus europaeus</i> (10%), <i>Viburnum lantana</i> (10%), <i>Acer platanoides</i> (8%), <i>Cytisus x praecox</i> (7%), <i>Salix caprea</i> (4%), <i>Alnus glutinosa</i> (3%), <i>Salix alba</i> (2%)	x						x		Doprovodná liniová zeleň – pruh. Izolačně asanační funkce. (Foto č. 6)

7	<i>Alnus glutinosa</i> (30%), <i>Salix alba</i> (11%), <i>Quercus robur</i> (10%), <i>Betula pendula</i> (8%), <i>Salix viminalis</i> (8%), <i>Populus tremula</i> (7%), <i>Acer platanoides</i> (6%), <i>Prunus avium</i> (6%), <i>Prunus domestica</i> (3%), <i>Sambucus nigra</i> (3%), <i>Corylus avellana</i> (2%), <i>Fraxinus excelsior</i> (2%), <i>Rosa canina</i> (2%), <i>Acer pseudoplatanus</i> (1%), <i>Sorbus aucuparia</i> (1%)		x					x	Doprovodná liniová zeleň – pás. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 7 a 8)
8	<i>Alnus glutinosa</i>		x					x	Samostatná bodová zeleň – solitéra. Melioračně biologická funkce.
9	<i>Alnus glutinosa</i>		x					x	Samostatná bodová zeleň – solitéra. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 9)
10	<i>Betula pendula</i> (40%) <i>Alnus glutinosa</i> (35%) <i>Populus tremula</i> (10%) <i>Salix fragilis</i> (10%) <i>Salix caprea</i> (5%)		x				x		Doprovodná liniová zeleň – pás. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 10)
11	<i>Quercus robur</i>	x				x			Samostatná bodová zeleň – solitéra. Esteticko sociální funkce. (Foto č. 11)
12	<i>Quercus rubra</i>	x				x			Samostatná bodová zeleň – solitéra. Esteticko sociální funkce. (Foto č. 11)
13	<i>Pyrus communis</i>	x						x	Samostatná bodová zeleň – solitéra. Esteticko sociální funkce.

14	<i>Pyrus communis</i> (81%), <i>Cornus alba</i> (9%), <i>Ribes nigrum</i> (6%), <i>Corylus avellana</i> (4%)		x					x	Doprovodná liniová zeleň – pás. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 12)
15	<i>Prunus avium</i> (53%), <i>Malus domestica</i> (26%), <i>Prunus domestica</i> (16%), <i>Juglans regia</i> (5%)			x				x	Doprovodná liniová zeleň – stromořadí. Esteticko sociální funkce. (Foto č. 13, 14 a 15)
16	<i>Prunus cerasifera</i> (18%), <i>Prunus avium</i> (11%), <i>Acer platanoides</i> (10%), <i>Pyrus communis</i> (10%), <i>Malus domestica</i> (8%), <i>Alnus glutinosa</i> (7%), <i>Ribes aureum</i> (7%), <i>Prunus domestica</i> (6%), <i>Corylus avellana</i> (5%), <i>Rosa canina</i> (5%), <i>Quercus robur</i> (4%), <i>Corylus colurna</i> (3%), <i>Aronia melanocarpa</i> (2%), <i>Acer pseudoplatanus</i> (1%), <i>Salix fragilis</i> (1%)		x					x	Doprovodná liniová zeleň – pruh. Melioračně biologická a produkční funkce. (Foto č. 16)
17	<i>Syringa vulgaris</i> (50%), <i>Rosa canina</i> (30%), <i>Tilia cordata</i> (20%)		x					x	Samostatná bodová zeleň – solitéra s podsadbou. Esteticko sociální funkce. (Foto č. 17)
18	<i>Fraxinus excelsior</i>	x						x	Samostatná bodová zeleň – solitéra. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 18)

19	<i>Salix caprea</i>		x					x	Samostatná bodová zeleň – solitéra. Melioračně biologická funkce.
20	<i>Prunus domestica</i> (70%), <i>Quercus robur</i> (30%)	x						x	Doprovodná liniová zeleň – pás. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 19)
21	<i>Betula pendula</i> (14%), <i>Prunus avium</i> (14%), <i>Quercus robur</i> (11%), <i>Pyrus communis</i> (10%), <i>Rosa canina</i> (10%), <i>Malus domestica</i> (8%), <i>Populus tremula</i> (7%), <i>Sambucus nigra</i> (7%), <i>Salix caprea</i> (5%), <i>Fraxinus excelsior</i> (4%), <i>Salix alba</i> (4%), <i>Padus avium</i> (3%), <i>Sorbus aucuparia</i> (2%), <i>Quercus rubra</i> (1%)		x					x	Samostatná plošná zeleň – nika. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 20)
22	<i>Acer platanoides</i> (30%), <i>Aesculus hippocastanus</i> (10%), <i>Quercus robur</i> (10%), <i>Salix alba</i> (10%), <i>Alnus glutinosa</i> (9%), <i>Betula pendula</i> (7%), <i>Malus domestica</i> (5%), <i>Pyrus communis</i> (5%), <i>Fraxinus excelsior</i> (4%), <i>Corylus avellana</i> (3%),	x						x	Doprovodná liniová přerušovaná zeleň – pás přerušovaný. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 21 a 22)

	<i>Prunus cerasifera</i> (3%), <i>Corylus colurna</i> (2%), <i>Fraxinus ornus</i> (2%)									
23	<i>Amorpha fruticosa</i>	x							x	Doprovodná liniová přerušovaná zeleň – pás přerušovaný. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 6)
Souhrnné hodnocení		11	9	3	0	3	1	10	9	

5.1.2 Hodnocení vegetačních prvků – část B

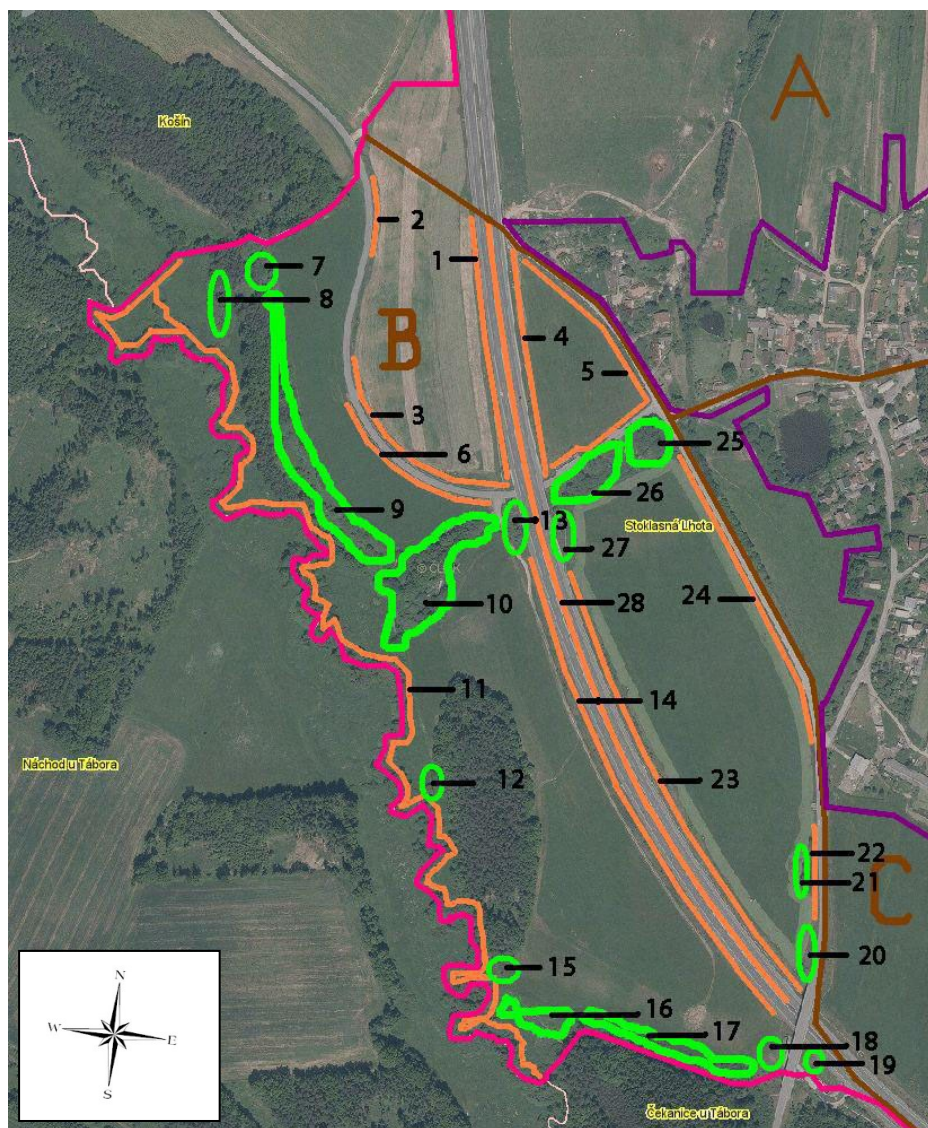
Na obrázku č. 16 je vyznačena část katastrálního území Stoklasná Lhota. Dále je vyznačena hranice dalších částí a hranice obce. Jednotlivé vegetační prvky rozptýlené vegetace nacházející se v této části řešeného území jsou barevně odlišeny a očíslovány. Níže v tabulce č. 4 je každý prvek s příslušným číslem uveden a je vyhodnocena jeho vitalita a vhodnost v krajině. Dále je v tabulce uvedena typologie daného vegetačního prvku dle Bulíře a Škorpíka (1987).

V této části řešeného území se nachází jen liniové a plošné vegetační prvky (Obrázek č. 16). Liniové vegetační prvky rozptýlené zeleně se nacházejí podél komunikací, hlavně po obou stranách dálnice D3, dále lemují meandrující Košínský potok. Plošné vegetační prvky se nachází podél komunikací a potoka, také v blízkosti lesa a hlavně na místě bývalého ovocného sadu a na plochách, které jsou nevhodné pro zemědělské využití.

Nejčastější dřevinou je *Quercus robur* a rod *Salix sp.*, hlavně *Salix caprea*, *Salix alba* a *Salix fragilis*. Dále dominují dřeviny *Betula pendula*, *Alnus glutinosa*, *Prunus spinosa* a *Sorbus aucuparia*.

Dřeviny ve vegetačních prvcích jsou převážně vitální s dlouhodobou perspektivou existence. Složení dřevin ve vegetačních prvcích ve většině prvků neodpovídá z více jak 40 % krajinnému rázu území i přestože většina dominujících dřevin je podle mapy potencionální přirozené vegetace původní.

V části B se nejvíce setkáváme s funkcí melioračně biologickou, kterou plní hlavně porosty okolo Košínského potoka, a s technicko-ekologickými porosty zahrnujícími jak melioračně biologickou funkci, tak funkci izolačně asanační. Tyto porosty se na tomto území nacházejí hlavně podél komunikací.

Obrázek č. 16 - Řešené území – část B – vyznačení vegetačních prvků rozptýlené zeleně (ČUZK, 2013).

- Zeleň bodová
- Zeleň plošná
- Zeleň liniová
- Hranice částí A, B, C
- Hranice obce
- Hranice katastrálního území
- 1 - 28 Označení jednotlivých vegetačních prvků rozptýlené zeleně (viz tabulka č. 4)

 Česká zemědělská univerzita v Praze Fakulta agrobiologie, potravinových a přírodních zdrojů Katedra zahradní a krajinné architektury	
Bakalářská práce: Rozptýlená vegetace a její funkce v současné krajině	
Název mapy: Vegetační prvky – část B	Měřítko: 1 : 6 500
Zpracovala: Pavla Krejčová	Datum: 5. 2. 2013

Tabulka č. 4 : Hodnocení vegetačních prvků a jejich sestav v krajině

Označení vegetačního prvku v části B	Vegetační prvek	Vitalita vegetačních prvků				Vhodnost vegetačních prvků				Poznámka
		A	B	C	D	a	b	c	d	
1	<i>Euonymus europaeus</i> (12%), <i>Ligustrum vulgare</i> (11%), <i>Rosa canina</i> (11%), <i>Cornus sanguinea</i> (10%), <i>Lonicera xylosteum</i> (9%), <i>Rhamnus catharticus</i> (9%), <i>Viburnum opulus</i> (7%), <i>Prunus spinosa</i> (6%), <i>Quercus robur</i> (5%), <i>Betula pendula</i> (5%), <i>Padus avium</i> (4%), <i>Corylus avellana</i> (3%), <i>Carpinus betulis</i> (2%), <i>Prunus avium</i> (2%), <i>Tilia cordata</i> (2%), <i>Crataegus laevigata</i> (1%), <i>Acer platanoides</i> (1%)	x						x		Doprovodná liniová zeleň – pruh. Izolačně asanační funkce. (Foto č. 23)
2	<i>Sorbus aucuparia</i> 'Edulis'	x					x			Doprovodná liniová zeleň – stromořadí. Esteticko sociální funkce. (Foto č. 24)
3	<i>Lonicera xylosteum</i> (25%), <i>Ribes alpinum</i> (20%), <i>Sorbus aucuparia</i> 'Edulis' (20%),	x						x		Doprovodná liniová zeleň – pás. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 25 a 26)

	<i>Prunus spinosa</i> (15%), <i>Cornus alba</i> (15%), <i>Salix caprea</i> (5%)									
4	<i>Lonicera xylosteum</i> (12%), <i>Rosa canina</i> (10%), <i>Betula pendula</i> (7%), <i>Ligustrum vulgare</i> (7%), <i>Prunus spinosa</i> (7%), <i>Quercus robur</i> (7%), <i>Viburnum opulus</i> (7%), <i>Euonymus europaeus</i> (6%), <i>Pinus sylvestris</i> (6%), <i>Cornus sanguinea</i> (5%), <i>Corylus avellana</i> (5%), <i>Padus avium</i> (5%), <i>Prunus avium</i> (5%), <i>Rhamnus catharticus</i> (5%), <i>Acer platanoides</i> (3%), <i>Tilia cordata</i> (3%)	x						x		Doprovodná liniová zeleň – pruh. Izolačně asanační funkce. (Foto č. 27)
5	<i>Rosa canina</i> (18%), <i>Acer platanoides</i> (15%), <i>Quercus robur</i> (13%), <i>Prunus cerasifera</i> (11%), <i>Alnus glutinosa</i> (10%), <i>Populus alba</i> (7%), <i>Prunus domestica</i> (6%), <i>Salix caprea</i> (6%), <i>Salix alba</i> (5%), <i>Pyrus communis</i> (3%), <i>Malus domestica</i> (3%),		x					x		Doprovodná liniová přerušovaná zeleň – pás přerušovaný. Technicko-ekologický porost.

	<i>Sorbus aucuparia</i> 'Edulis' (2%), <i>Pinus nigra</i> (1%)								
6	<i>Lonicera xylosteum</i> (20%), <i>Ribes alpinum</i> (20%), <i>Sorbus aucuparia</i> 'Edulis' (20%), <i>Alnus glutinosa</i> (15%), <i>Cornus alba</i> (13%), <i>Prunus spinosa</i> (5%), <i>Salix caprea</i> (3%)	x						x	Doprovodná liniová zeleň – pás. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 26)
7	<i>Malus domestica</i> (85%), <i>Prunus domestica</i> (15%)			x				x	Samostatná plošná zeleň – shluk. Produkční funkce. (Foto č. 28)
8	<i>Salix fragilis</i> (38%), <i>Salix cinerea</i> (24%), <i>Populus tremula</i> (16%), <i>Prunus spinosa</i> (10%), <i>Quercus robur</i> (8%), <i>Salix alba</i> (2%), <i>Sambucus nigra</i> (2%)		x					x	Samostatná plošná zeleň – shluk. Melioračně biologická funkce.
9	<i>Malus domestica</i> (19%), <i>Quercus robur</i> (14%), <i>Prunus spinosa</i> (11%), <i>Prunus avium</i> (10%), <i>Prunus cerasifera</i> (8%), <i>Prunus domestica</i> (7%), <i>Rosa canina</i> (7%), <i>Pyrus communis</i> (5%), <i>Salix caprea</i> (4%), <i>Populus tremula</i> (3%),		x					x	Samostatná plošná zeleň – nika. Melioračně biologická a produkční funkce. (Foto č. 29)

	<i>Euonymus europaeus</i> (2%), <i>Crataegus laevigata</i> (1%), <i>Picea abies</i> (1%), <i>Pinus sylvestris</i> (1%), <i>Salix alba</i> (1%), <i>Sambucus nigra</i> (2%), <i>Sorbus aucuparia</i> (1%), <i>Symphoricarpos albus</i> (1%), <i>Syringa vulgaris</i> (1%), <i>Tilia cordata</i> (1%)									
10	<i>Quercus robur</i> (20%), <i>Salix fragilis</i> (16%), <i>Alnus glutinosa</i> (12%), <i>Betula pendula</i> (13%), <i>Prunus spinosa</i> (7%), <i>Salix cinerea</i> (7%), <i>Corylus avellana</i> (6%), <i>Prunus cerasifera</i> (6%), <i>Salix caprea</i> (4%), <i>Populus tremula</i> (3%), <i>Prunus avium</i> (2%), <i>Euonymus europaeus</i> (1%), <i>Fraxinus excelsior</i> (1%), <i>Pinus sylvestris</i> (1%), <i>Sambucus nigra</i> (1%)	x						x		Samostatná plošná zeleň – nika. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 30 a 31)
11	<i>Salix fragilis</i> (40%), <i>Alnus glutinosa</i> (22%), <i>Salix cinerea</i> (18%), <i>Quercus robur</i> (14%), <i>Salix alba</i> (6%)		x					x		Doprovodná liniová zeleň – pás. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 32, 33 a 34)

12	<i>Populus tremula</i> (30%), <i>Alnus glutinosa</i> (18%), <i>Salix fragilis</i> (18%), <i>Quercus robur</i> (17%), <i>Salix caprea</i> (9%), <i>Salix alba</i> (8%)		x					x		Samostatná plošná zeleň – skupina. Melioračně biologická funkce.
13	<i>Alnus glutinosa</i> (34%), <i>Populus tremula</i> (33%), <i>Salix alba</i> (10%), <i>Salix caprea</i> (10%), <i>Salix fragilis</i> (7%), <i>Cornus alba</i> (5%), <i>Rosa canina</i> (1%)	x						x		Samostatná plošná zeleň – shluk. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 35)
14	<i>Lonicera xylosteum</i> (12%), <i>Ribes aureum</i> (12%), <i>Cornus alba</i> (11%), <i>Euonymus europaeus</i> (10%), <i>Rosa canina</i> (10%), <i>Acer campestre</i> (8%), <i>Quercus robur</i> (8%), <i>Pinus nigra</i> (8%), <i>Betula pendula</i> (4%), <i>Tilia cordata</i> (4%), <i>Larix decidua</i> (1%), <i>Quercus petraea</i> (1%), <i>Salix caprea</i> (1%)	x						x		Doprovodná liniová zeleň – pás. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 36)
15	<i>Quercus robur</i> (60%), <i>Populus tremula</i> (25%), <i>Betula pendula</i> (15%)	x						x		Samostatná plošná zeleň – skupina. Melioračně biologická funkce.

16	<i>Salix fragilis</i> (50%), <i>Salix cinerea</i> (25%), <i>Alnus glutinosa</i> (20%), <i>Salix alba</i> (5%)	x							x	Samostatná plošná zeleň – shluk. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 37)
17	<i>Alnus glutinosa</i> (35%), <i>Salix fragilis</i> (20%), <i>Salix cinerea</i> (15%), <i>Betula pendula</i> (10%), <i>Quercus robur</i> (10%), <i>Sambucus racemosa</i> (7%), <i>Salix alba</i> (3%)	x							x	Samostatná plošná zeleň – shluk. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 38)
18	<i>Salix caprea</i> (35%), <i>Populus tremula</i> (30%), <i>Betula pendula</i> (20%), <i>Salix alba</i> (10%), <i>Pinus nigra</i> (5%)	x							x	Samostatná plošná zeleň – skupina. Melioračně biologická funkce.
19	<i>Populus tremula</i> (40%), <i>Salix caprea</i> (35%), <i>Pinus nigra</i> (15%), <i>Cytisus scoparius</i> (5%), <i>Spiraea arguta</i> (5%)	x							x	Samostatná plošná zeleň – skupina. Melioračně biologická funkce.
20	<i>Ribes aureum</i> (20%), <i>Cornus alba</i> (20%), <i>Euonymus europaeus</i> (20%), <i>Quercus robur</i> (10%), <i>Acer campestre</i> (10%), <i>Aesculus hippocastum</i> (10%), <i>Pinus nigra</i> (8%), <i>Salix caprea</i> (2%)	x							x	Samostatná plošná zeleň – shluk. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 39)

21	<i>Populus tremula</i> (40%), <i>Salix caprea</i> (30%), <i>Betula pendula</i> (20%), <i>Salix alba</i> (10%)		x					x	Samostatná plošná zeleň – skupina. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 39)
22	<i>Aesculus hippocastanum</i>	x					x		Doprovodná liniová zeleň – stromořadí. Esteticko sociální porost. (Foto č. 39)
23	<i>Lonicera xylosteum</i> (12%), <i>Ribes aureum</i> (12%), <i>Cornus alba</i> (10%), <i>Euonymus europaeus</i> (10%), <i>Lonicera xylosteum</i> (10%), <i>Rosa canina</i> (10%), <i>Acer campestre</i> (8%), <i>Quercus robur</i> (8%), <i>Pinus nigra</i> (8%), <i>Tilia cordata</i> (4%), <i>Betula pendula</i> (3%), <i>Carpinus betulus</i> (3%), <i>Larix decidua</i> (1%), <i>Viburnum lantana</i> (1%)	x						x	Doprovodná liniová zeleň – pás. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 36 a 40)
24	<i>Acer pseudoplatanus</i> (25%), <i>Alnus glutinosa</i> (20%), <i>Betula pendula</i> (15%), <i>Quercus robur</i> (15%), <i>Aesculus hippocastanum</i> (10%), <i>Salix caprea</i> (5%), <i>Rosa canina</i> (5%), <i>Malus domestica</i> (3%), <i>Prunus domestica</i> (2%)	x						x	Doprovodná liniová zeleň – pás. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 41)

25	<i>Alnus glutinosa</i> (40%), <i>Salix fragilis</i> (20%), <i>Betula pendula</i> (15%), <i>Salix caprea</i> (12%), <i>Salix alba</i> (10%), <i>Picea abies</i> (2%), <i>Sorbus aucuparia</i> (1%)		x					x		Samostatná plošná zeleň – shluk. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 42)
26	<i>Salix caprea</i> (25%), <i>Salix alba</i> (20%), <i>Alnus glutinosa</i> (18%), <i>Betula pendula</i> (15%), <i>Cornus alba</i> (10%), <i>Picea abies</i> (7%), <i>Pinus nigra</i> (5%)		x					x		Samostatná plošná zeleň – remízek. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 42)
27	<i>Populus tremula</i> (25%), <i>Alnus glutinosa</i> (15%), <i>Betula pendula</i> (15%), <i>Quercus robur</i> (15%), <i>Acer campestre</i> (10%), <i>Salix caprea</i> (8%), <i>Cornus alba</i> (5%), <i>Acer negundo</i> (3%), <i>Pinus nigra</i> (2%), <i>Picea abies</i> (1%), <i>Fraxinus excelsior</i> (1%)	x						x		Samostatná plošná zeleň – shluk. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 43)
28	<i>Amorpha fruticosa</i>	x							x	Doprovodná liniová přerušovaná zeleň – pás přerušovaný. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 36 a 40)
Souhrnné hodnocení		19	8	1	0	1	3	21	3	

5.1.3 Hodnocení vegetačních prvků – část C

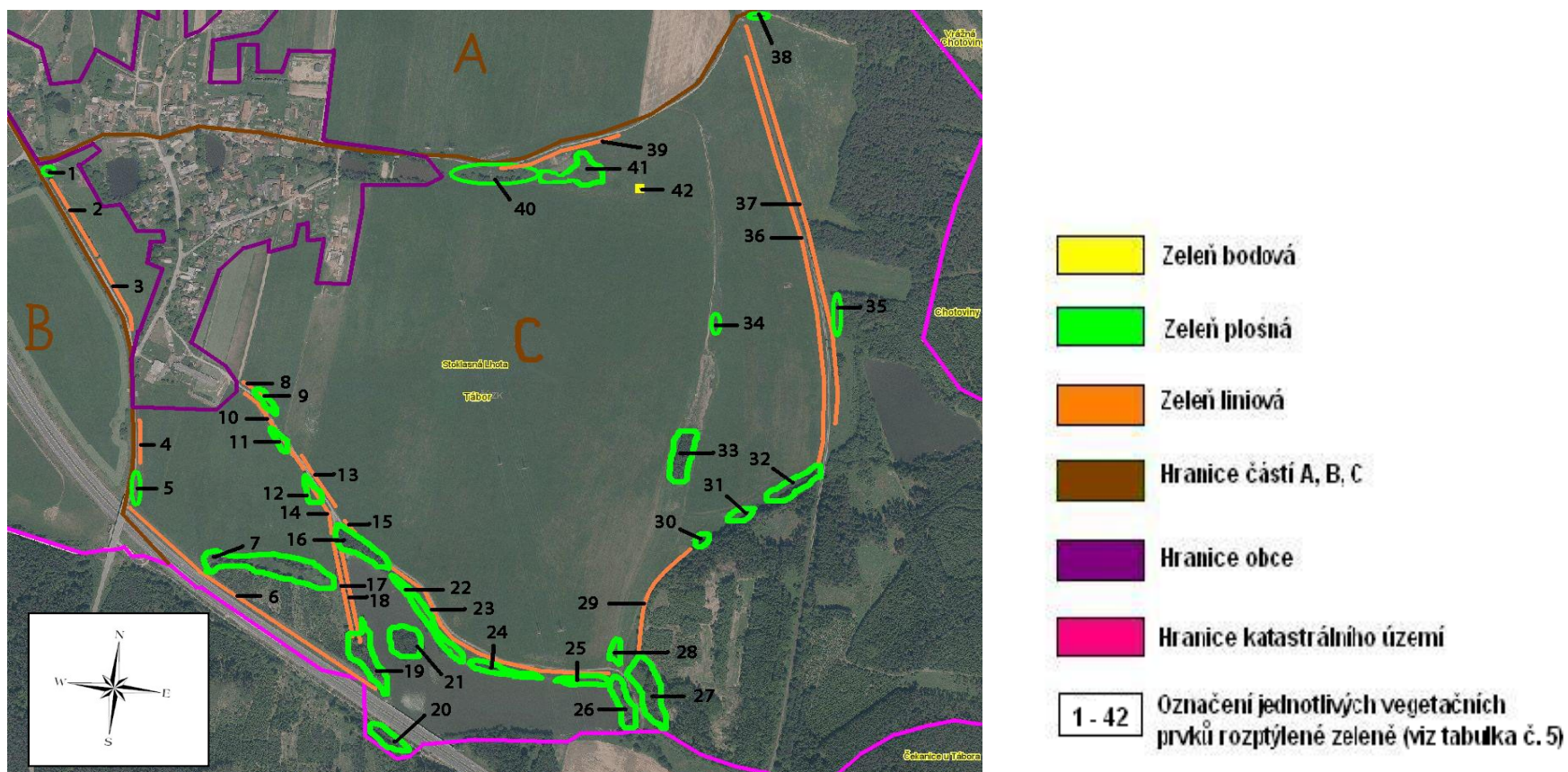
Na obrázku č. 17 je vyznačena část katastrálního území Stoklasná Lhota. Dále je vyznačena hranice dalších částí a hranice obce. Jednotlivé vegetační prvky rozptýlené vegetace nacházející se v této části řešeného území jsou barevně odlišeny a očíslovány. Níže v tabulce č. 5 je každý prvek s příslušným číslem uveden a je vyhodnocena jeho vitalita a vhodnost v krajině. Dále je v tabulce uvedena typologie daného vegetačního prvku dle Bulíře a Škorpíka (1987).

Tabulka č. 5 a obrázek č. 17 ukazuje, že v této části řešeného území je nejvíce zastoupeno plošné uskupení vegetačních prvků rozptýlené vegetace. Tyto prvky se nacházejí hlavně v blízkosti rybníku Homolka a na místech, která nejsou vhodná pro zemědělské využívání.

V jednotlivých vegetačních prvcích nejčastěji roste *Quercus robur*, *Salix alba* a *Salix caprea*. Dále dominují dřeviny *Betula pendula*, *Alnus glutinosa*, *Populus tremula*, *Prunus spinosa*, *Salix fragilis*, *Rosa canina* a *Pinus nigra*.

Dřeviny ve vegetačních prvcích jsou z poloviny vitální s dlouhodobou perspektivou existence a z poloviny mírně poškozené s perspektivou existence více jak 15 let. Složení dřevin ve vegetačních prvcích neodpovídá z více jak 40 % krajinnému rázu území nebo vůbec neodpovídá krajinnému rázu, přestože většina dominujících dřevin je podle mapy potencionální přirozené vegetace původní.

Většina vegetačních prvků v řešené části území zahrnuje porosty okolo rybníku Homolka a u komunikací. Tyto porosty plní převážně funkci melioračně biologickou anebo ve spojení s funkcí izolačně asanační tvoří technicko-ekologické porosty.

Obrázek č. 17 - Řešené území – část C – vyznačení vegetačních prvků rozptýlené zeleně (ČUZK, 2013).

 Česká zemědělská univerzita v Praze Fakulta agrobiologie, potravinových a přírodních zdrojů Katedra zahradní a krajinné architektury	
Bakalářská práce: Rozptýlená vegetace a její funkce v současné krajině	
Název mapy: Vegetační prvky – část C	Měřítko: 1 : 7 500
Zpracovala: Pavla Krejčová	Datum: 5. 2. 2013

Tabulka č. 5 : Hodnocení vegetačních prvků a jejich sestav v krajině

Označení vegetačního prvku v části C	Vegetační prvek	Vitalita vegetačních prvků				Vhodnost vegetačních prvků				Poznámka
		A	B	C	D	a	b	c	d	
1	<i>Salix fragilis</i> (45%), <i>Salix cinerea</i> (35%), <i>Alnus glutinosa</i> (20%)		x						x	Samostatná plošná zeleň – skupina. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 44)
2	<i>Quercus robur</i> (25%), <i>Pinus sylvestris</i> (20%), <i>Betula pendula</i> (16%), <i>Alnus glutinosa</i> (12%), <i>Populus tremula</i> (10%), <i>Salix caprea</i> (7%), <i>Picea abies</i> (4%), <i>Fraxinus excelsior</i> (4%), <i>Larix decidua</i> (2%),	x						x		Doprovodná liniiová zeleň – pás. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 45 a 46)
3	<i>Prunus spinosa</i> (15%), <i>Prunus cerasifera</i> (14%), <i>Quercus robur</i> (12%), <i>Acer platanoides</i> (10%), <i>Cornus alba</i> (8%), <i>Sambucus nigra</i> (8%), <i>Syringa vulgaris</i> (8%), <i>Corylus avellana</i> (7%), <i>Prunus domestica</i> (5%), <i>Padus avium</i> (5%),	x						x		Doprovodná liniiová zeleň – pás. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 47 a 48)

	<i>Euonymus europaeus</i> (4%), <i>Pinus nigra</i> (2%), <i>Juglans regia</i> (2%)								
4	<i>Tilia cordata</i> (70%), <i>Prunus spinosa</i> (10%), <i>Salix caprea</i> (8%), <i>Populus tremula</i> (8%), <i>Crataegus laevigata</i> (4%)	x						x	Doprovodná liniová přerušovaná zeleň – pás přerušovaný. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 49)
5	<i>Cornus alba</i> (20%), <i>Ligustrum vulgare</i> (20%), <i>Viburnum opulus</i> (20%), <i>Acer campestre</i> (10%), <i>Quercus robur</i> (10%), <i>Salix caprea</i> (10%), <i>Crataegus laevigata</i> (5%), <i>Pinus nigra</i> (5%)	x						x	Samostatná plošná zeleň – shluk. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 50)
6	<i>Pinus nigra</i> (20%), <i>Lonicera xylosteum</i> (12%), <i>Ribes aureum</i> (12%), <i>Rosa canina</i> (12%), <i>Cornus alba</i> (10%), <i>Quercus robur</i> (8%), <i>Acer campestre</i> (6%), <i>Euonymus europaeus</i> (5%), <i>Betula pendula</i> (3%), <i>Viburnum lantana</i> (2%)	x						x	Doprovodná liniová zeleň – pás. Izolačně asanační funkce. (Foto č. 51)
7	<i>Populus tremula</i> (25%), <i>Quercus robur</i> (20%), <i>Betula pendula</i> (15%), <i>Picea abies</i> (10%),		x					x	Samostatná plošná zeleň – nika. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 51 a 52)

	<i>Salix caprea</i> (10%), <i>Salix cinerea</i> (10%), <i>Sambucus nigra</i> (7%), <i>Salix alba</i> (3%)								
8	<i>Juglans regia</i>	x						x	Doprovodná liniiová zeleň – stromořadí. Esteticko sociální funkce. (Foto č. 53)
9	<i>Salix caprea</i> (60%), <i>Betula pendula</i> (20%), <i>Populus tremula</i> (20%)		x					x	Samostatná plošná zeleň – skupina. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 53)
10	<i>Quercus robur</i> (30%), <i>Aesculus hippocastanum</i> (20%), <i>Fraxinus excelsior</i> (20%), <i>Prunus spinosa</i> (10%), <i>Rosa canina</i> (10%), <i>Prunus avium</i> (10%)	x					x		Doprovodná liniiová zeleň – pás. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 53)
11	<i>Aesculu hippocasanum</i> (30%), <i>Populus tremula</i> (25%), <i>Quercus robur</i> (15%), <i>Prunus avium</i> (10%), <i>Salix caprea</i> (10%), <i>Picea abies</i> (6%), <i>Acer platanoides</i> (2%), <i>Quercus rubra</i> (2%)	x						x	Samostatná plošná zeleň – skupina. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 53)
12	<i>Salix caprea</i> (50%), <i>Salix alba</i> (30%), <i>Populus tremula</i> (20%)		x					x	Samostatná plošná zeleň – skupina. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 54)
13	<i>Fagus sylvatica</i> (60%),	x					x		Doprovodná liniiová zeleň – pás.

	<i>Quercus robur</i> (30%), <i>Salix caprea</i> (10%)								Technicko-ekologický porost. (Foto č. 54)
14	<i>Acer pseudoplatanus</i> (40%), <i>Fraxinus excelsior</i> (25%), <i>Rosa canina</i> (18%), <i>Quercus robur</i> (10%), <i>Prunus spinosa</i> (7%)	x					x		Doprovodná liniiová zeleň – pás. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 54 a 55)
15	<i>Fagus sylvatica</i> (60%), <i>Quercus robur</i> (30%), <i>Salix caprea</i> (10%)						x		Doprovodná liniiová zeleň – pás. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 54 a 55)
16	<i>Populus tremula</i> (20%), <i>Salix fragilis</i> (18%), <i>Quercus robur</i> (15%), <i>Betula pendula</i> (11%), <i>Picea abies</i> (10%), <i>Pinus sylvestris</i> (7%), <i>Salix caprea</i> (6%), <i>Acer pseudoplatanus</i> (3%), <i>Fraxinus excelsior</i> (3%), <i>Padus avium</i> (3%), <i>Fagus sylvatica</i> (2%), <i>Sambucus nigra</i> (2%), <i>Larix decidua</i> (1%)		x					x	Samostatná plošná zeleň – remízek. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 54, 55 a 56)
17	<i>Quercus robur</i> (26%), <i>Betula pendula</i> (14%), <i>Rosa canina</i> (13%), <i>Prunus spinosa</i> (11%), <i>Acer pseudoplatanus</i> (8%), <i>Sambucus nigra</i> (7%), <i>Populus tremula</i> (6%),	x						x	Doprovodná liniiová zeleň – pruh. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 57 a 58)

	<i>Coryllus avellana</i> (4%), <i>Pinus sylvestris</i> (4%), <i>Malus domestica</i> (3%), <i>Pyrus communis</i> (2%), <i>Padus avium</i> (2%)									
18	<i>Quercus robur</i> (22%), <i>Picea abies</i> (17%), <i>Pinus sylvestris</i> (15%), <i>Betula pendula</i> (14%), <i>Prunus spinosa</i> (8%), <i>Salix caprea</i> (8%), <i>Rosa canina</i> (7%), <i>Aesculus hippocastanum</i> (5%), <i>Acer pseudoplatanoides</i> (4%)	x					x			Doprovodná liniová zeleň – pás. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 57 a 58)
19	<i>Pinus nigra</i> (22%), <i>Quercus robur</i> (20%), <i>Picea abies</i> (16%), <i>Pinus sylvestris</i> (15%), <i>Betula pendula</i> (10%), <i>Populus tremula</i> (10%), <i>Salix caprea</i> (7%)	x					x			Samostatná plošná zeleň – remízek. Technicko-ekologický porost.
20	<i>Quercus robur</i> (30%), <i>Betula pendula</i> (26%), <i>Larix decidua</i> (12%), <i>Pinus sylvestris</i> (12%), <i>Populus tremula</i> (10%), <i>Sambucus nigra</i> (10%)	x					x			Samostatná plošná zeleň – shluk. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 59)

21	<i>Populus tremula</i> (60%), <i>Salix caprea</i> (15%), <i>Salix fragilis</i> (15%), <i>Picea abies</i> (10%)		x					x	Samostatná plošná zeleň – remízek. Melioračně biologická funkce.
22	<i>Salix fragilis</i> (40%), <i>Salix caprea</i> (25%), <i>Betula pendula</i> (15%), <i>Prunus spinosa</i> (10%), <i>Salix cinerea</i> (8%), <i>Picea abies</i> (1%), <i>Pinus sylvestris</i> (1%)		x					x	Samostatná plošná zeleň – shluk. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 60 a 61)
23	<i>Fagus sylvatica</i> (50%), <i>Quercus robur</i> (20%), <i>Betula pendula</i> (10%), <i>Alnus glutinosa</i> (10%), <i>Fraxinus excelsior</i> (7%), <i>Populus alba</i> (3%)	x					x		Doprovodná liniová zeleň – pás. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 60)
24	<i>Salix fragilis</i> (34%), <i>Betula pendula</i> (22%), <i>Salix caprea</i> (14%), <i>Quercus robur</i> (12%), <i>Salix cinerea</i> (10%), <i>Populus tremula</i> (5%), <i>Padus avium</i> (2%), <i>Pinus sylvestris</i> (1%)		x					x	Samostatná plošná zeleň – shluk. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 61 a 62)
25	<i>Salix fragilis</i> (45%), <i>Salix caprea</i> (35%), <i>Salix alba</i> (20%)		x					x	Samostatná plošná zeleň – skupina. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 61, 62 a 63)
26	<i>Alnus glutinosa</i> (30%), <i>Salix fragilis</i> (25%),	x						x	Samostatná plošná zeleň – shluk. Melioračně biologická funkce.

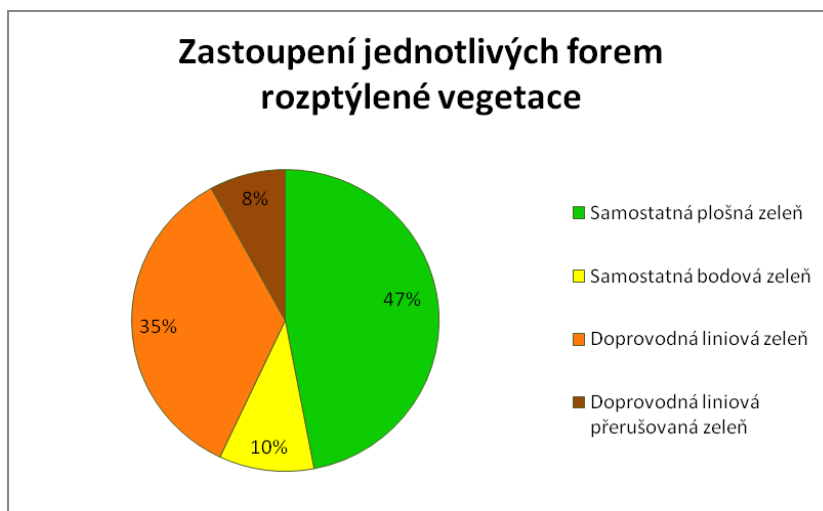
	<i>Populus tremula</i> (20%), <i>Betula pendula</i> (10%), <i>Salix alba</i> (5%), <i>Sambucus nigra</i> (5%), <i>Rosa canina</i> (5%)									
27	<i>Alnus glutinosa</i> (30%), <i>Betula pendula</i> (20%), <i>Salix caprea</i> (20%), <i>Populus tremula</i> (15%) <i>Quercus robur</i> (10%), <i>Picea abies</i> (5%)		x					x		Samostatná plošná zeleň – remízek. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 65)
28	<i>Populus tremula</i> (30%), <i>Alnus glutinosa</i> (20%), <i>Prunus spinosa</i> (15%), <i>Salix caprea</i> (15%), <i>Quercus robur</i> (10%), <i>Salix alba</i> (10%)		x					x		Samostatná plošná zeleň – skupina. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 64 a 65)
29	<i>Alnus glutinosa</i> (30%), <i>Quercus robur</i> (30%), <i>Betula pendula</i> (20%), <i>Populus tremula</i> (10%), <i>Picea abies</i> (5%), <i>Larix decidua</i> (5%)		x					x		Doprovodná liniová zeleň – pruh. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 65)
30	<i>Populus tremula</i> (40%), <i>Salix caprea</i> (35%), <i>Alnus glutinosa</i> (25%)		x						x	Samostatná plošná zeleň – skupina. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 66)
31	<i>Salix caprea</i> (70%), <i>Salix alba</i> (30%)		x						x	Samostatná plošná zeleň – skupina. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 66)

32	<i>Salix caprea</i> (30%), <i>Betula pendula</i> (20%) <i>Rosa canina</i> (20%), <i>Sambucus nigra</i> (15%), <i>Malus domestica</i> (10%), <i>Robinia pseudoacacia</i> (5%)		x					x		Samostatná plošná zeleň – shluk. Melioračně biologická funkce.
33	<i>Betula pendula</i> (40%), <i>Populus tremula</i> (35%), <i>Salix caprea</i> (15%), <i>Salix alba</i> (10%)		x					x		Samostatná plošná zeleň – remízek. Melioračně biologická a esteticko sociální funkce. (Foto č. 67)
34	<i>Salix caprea</i>		x						x	Samostatná plošná zeleň – skupina. Melioračně biologická funkce.
35	<i>Populus tremula</i>	x							x	Samostatná plošná zeleň – shluk. Melioračně biologická funkce.
36	<i>Rosa canina</i> (22%), <i>Malus domestica</i> (12%), <i>Sambucus nigra</i> (15%), <i>Salix caprea</i> (15%), <i>Salix alba</i> (10%), <i>Betula pendula</i> (5%), <i>Prunus cerasifera</i> (5%), <i>Quercus robur</i> (5%), <i>Prunus domestica</i> (4%), <i>Prunus avium</i> (2%)	x						x		Doprovodná liniová přerušovaná zeleň – pás přerušovaný. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 68)
37	<i>Quercus robur</i> (23%), <i>Salix caprea</i> (20%), <i>Alnus glutinosa</i> (15%), <i>Betula pendula</i> (10%), <i>Malus domestica</i> (10%), <i>Prunus cerasifera</i> (10%),	x						x		Doprovodná liniová přerušovaná zeleň – pás přerušovaný. Technicko-ekologický porost. (Foto č. 68)

	<i>Populus alba</i> (5%), <i>Salix alba</i> (5%), <i>Crataegus laevigata</i> (2%)									
38	<i>Populus tremula</i> (40%), <i>Salix caprea</i> (25%), <i>Quercus robur</i> (20%), <i>Salix alba</i> (15%)		x					x		Samostatná plošná zeleň – skupina. Melioračně biologická funkce
39	<i>Salix caprea</i> (90%), <i>Tilia cordata</i> (10%)	x						x		Doprovodná liniiová zeleň – pás. Melioračně biologická funkce.
40	<i>Salix caprea</i> (25%), <i>Alnus glutinosa</i> (20%), <i>Betula pendula</i> (20%), <i>Salix fragilis</i> (15%) <i>Salix caprea</i> (10%), <i>Salix alba</i> (5%), <i>Fraxinus excelsior</i> (3%), <i>Sambucus nigra</i> (2%)		x						x	Samostatná plošná zeleň – remízek. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 69)
41	<i>Salix alba</i> (30%), <i>Salix caprea</i> (25%), <i>Alnus glutinosa</i> (20%), <i>Salix fragilis</i> (15%) <i>Betula pendula</i> (10%),		x					x		Samostatná plošná zeleň – shluk. Melioračně biologická funkce. (Foto č. 70)
42	<i>Betula pendula</i>		x			x				Samostatná bodová zeleň – solitéra. Melioračně biologická a esteticko sociální funkce. (Foto č. 71)
Souhrnné hodnocení		21	21	0	0	1	9	21	11	

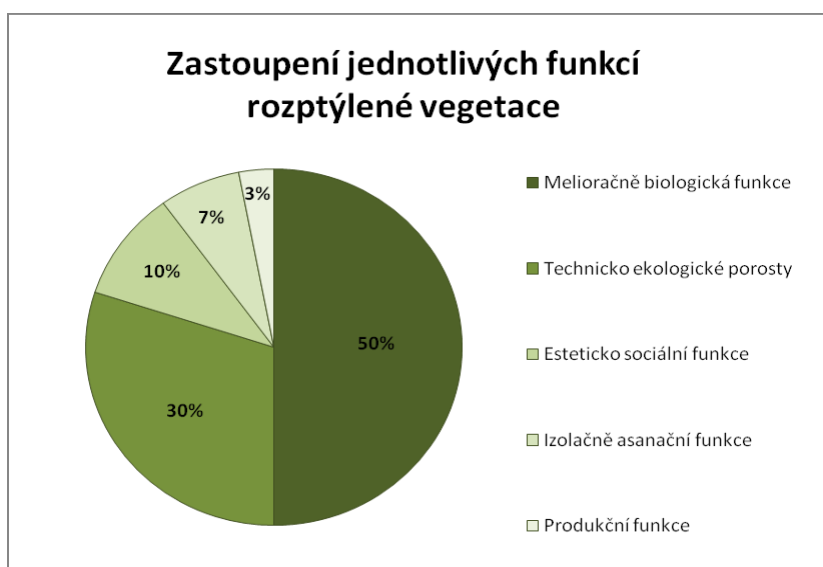
5.2 Celkové zhodnocení řešeného území

V řešeném katastrálním území Stoklasná Lhota je nejvíce zastoupena samostatná plošná forma rozptýlené vegetace zahrnující nejčastěji shluky a skupiny dřevin. Na druhém místě je doprovodná liniová zeleň s nejčastěji se vyskytujícími pásy zeleně (graf č. 1).

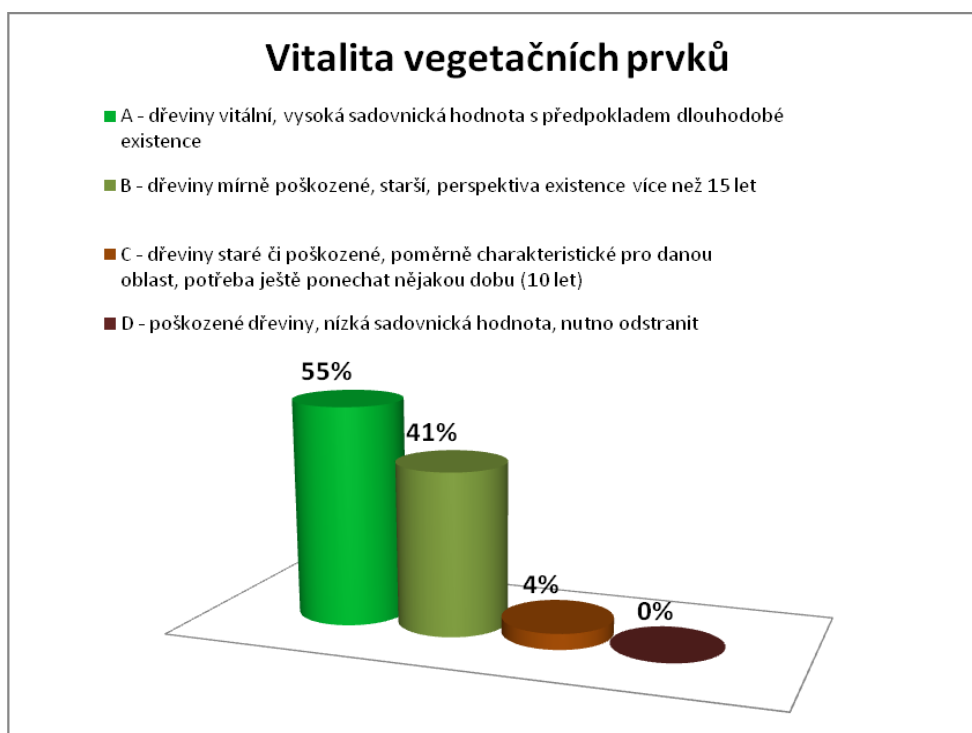
Graf č. 1 - Procentuální zastoupení jednotlivých forem rozptýlené vegetace podle umístění v terénu a půdorysné dispozice.

Nejvíce je zastoupená melioračně biologická funkce a technicko ekologické porosty (graf č. 2), které zahrnují převážně liniové porosty s dvojí funkcí - izolačně asanační a melioračně biologickou. Převaha melioračně biologické funkce v území je dána výskytem vodotečí a jiných technických i přírodních prvků, druhovou skladbou a kompozičním řešením.

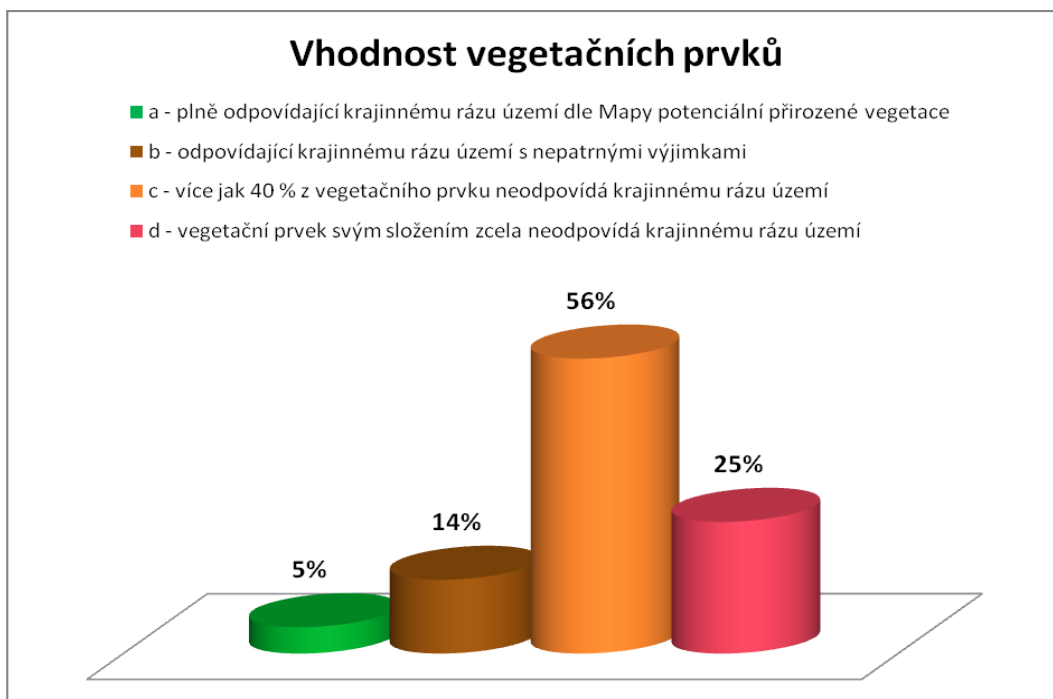
Graf č. 2 – Procentuální zastoupení jednotlivých funkcí rozptýlené vegetace v řešeném území.

Vitalita rozptýlené zeleně a jejích sestav v krajině je dobrá, s předpokladem dlouhodobé existence rostlin na stanovišti. Dřeviny jsou málo poškozené, nejčastěji od pasoucího se dobytka, lesní zvěře nebo v důsledku povětrnostních vlivů.

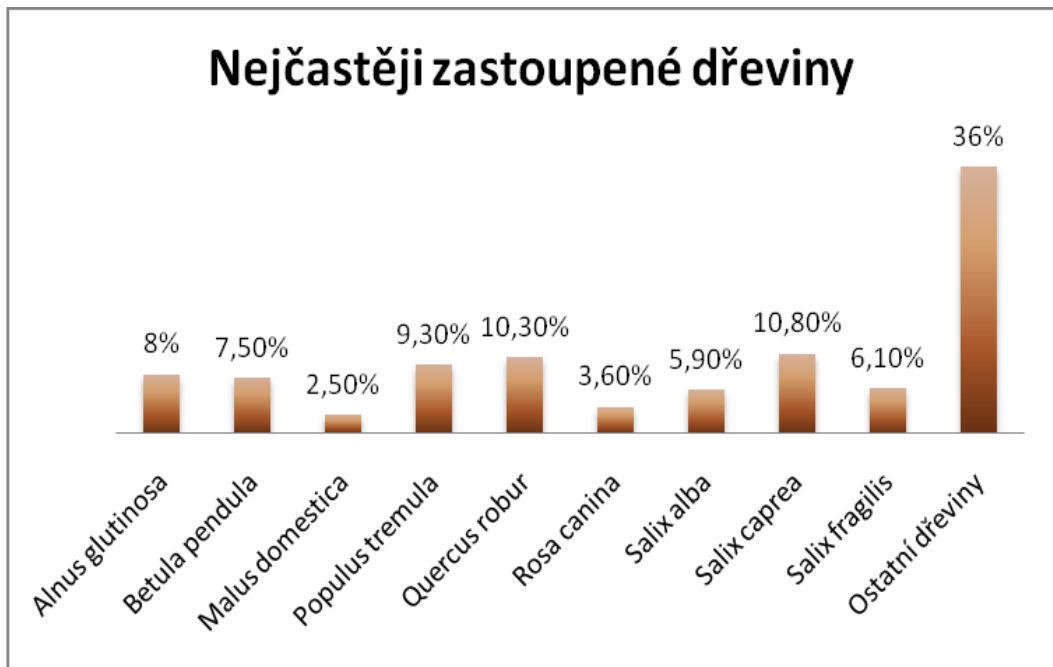

Graf č. 3 – Procentuální zhodnocení vegetačních prvků podle jejich vitality.

Ve vegetačních prvcích rozptýlené zeleně převažují dřeviny nevyhovující krajinnému rázu (graf č. 4). Podle Mapy potenciální přirozené vegetace (Neuhäuslová a kol., 1998) je v daném území dominantní *Quercus petraea* s příměsí *Betula pendula*, *Carpinus betulus*, *Fagus sylvatica*, *Sorbus aucuparia*, *Tilia cordata*, na sušších stanovištích *Pinus sylvestris* a na vlhčích místech *Quercus robur*. Terénní průzkum ukázal, že dominantní dřevinou daného území je dnes *Quercus robur* a *Quercus petraea* se vyskytuje jen výjimečně. Příměs je obdobná, doplněná o *Alnus glutinosa*, *Populus tremula* a *Salix caprea*, *fragilis* a *alba*. Další častěji zastoupené dřeviny jsou vyjmenovány v grafu č. 5

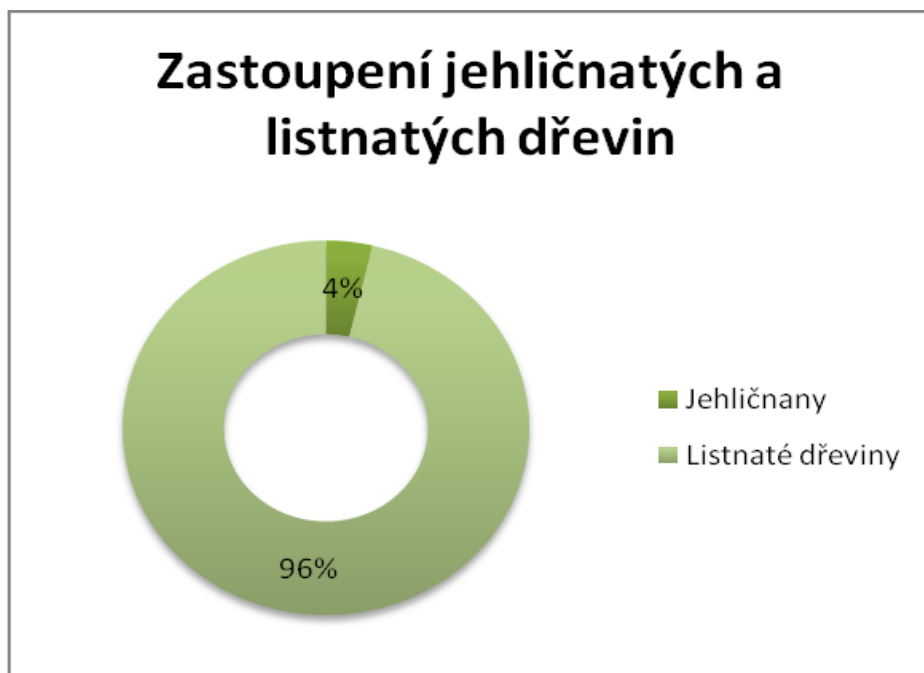

Graf č. 4 - Procentuální zhodnocení vegetačních prvků podle jejich vhodnosti v krajinném rázu .

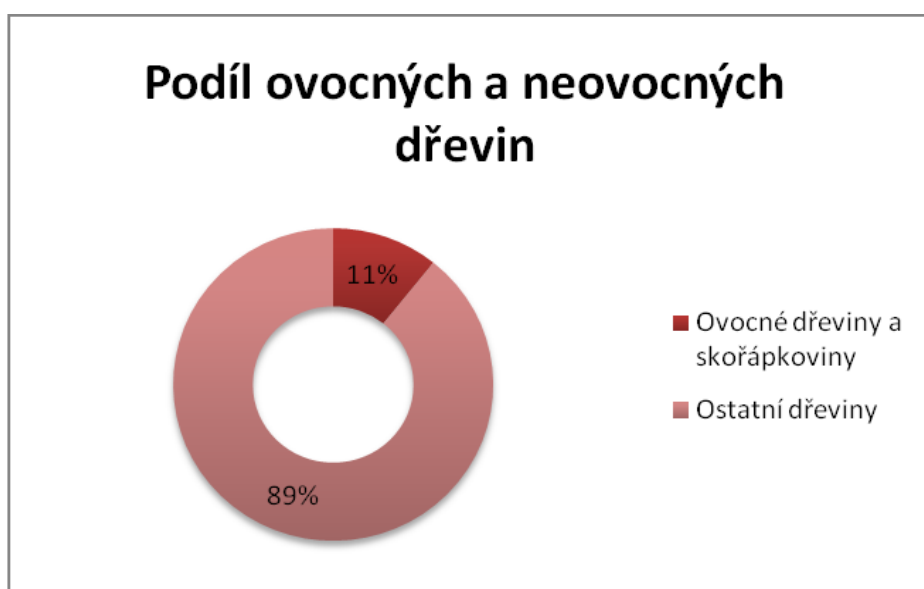

Graf č. 5 – Výčet nejčastěji rostoucích dřevin ve vegetačních prvcích rozptýlené zeleně .

Zastoupení jehličnatých dřevin ve vegetačních prvcích rozptýlené zeleně je velmi malé, jen 4% (graf č. 6). O něco vyšší je zastoupení ovocných dřevin a skořápkoviny – 11% (graf č. 7). Tento údaj je hlavně dán výskytem bývalého ovocného sadu a bývalé ovocné školky v řešeném území.

Graf č. 6 – Zastoupení jehličnatých a listnatých dřevin v řešeném území.

Graf č. 7 – Podíl ovocných dřevin a skořápkoviny vůči ostatním dřevinám v řešeném území.

Velká část rozptýlené zeleně a jejích sestav v řešeném území se nachází na území, které je dle Návrhu plánu místního územního systému ekologické stability Tábor (2007) vymezeno jako lokální biokoridor nebo interakční prvek (viz Obrázek č. 8). Tyto prvky se na daném území nachází hlavně u vodních prvků a polních cest a mají jak liniový, tak plošný charakter. Propojují jednotlivá lokální biocentra, umožňují migraci živočichů a zajišťují biologickou rozmanitost prostředí.

6. DISKUZE

Rozptýlená zeleň zahrnuje veškerý mimolesní porost (Bulíř, Škorpík, 1987) a z historického hlediska se formovala trojím způsobem (Sklenička, 2003):

- ústupem lesů, kdy zůstávaly zbytky porostů,
- samovolným šířením mimo lesní porosty (nálety aj.),
- cíleným šířením dřevin (výsev, výsadba).

V řešeném území (k. ú. Stoklasná Lhota) rozptýlená vegetace vznikala, vyvíjela se a vyvíjí se všemi třemi způsoby, což dokládá fotodokumentace.

Bulíř a Škorpík (1987) uvádějí, že mezi nejčastější rozptýlenou vegetací patří porosty u silničních komunikací, což splňují i porosty v řešeném území. V posledním desetiletí nejvíce ploch rozptýlené zeleně vznikalo v okolí komunikací a to cílenou výsadbou vegetačních pásů, stromořadí aj., tedy vznikalo nejvíce doprovodné liniové zeleně. Mareček a kol. (2001) uvádějí jako nejvíce zastoupenou rozptýlenou vegetací doprovodnou zeleň, tedy to samé, ale obecně formulováno. Do této zeleně v řešeném území jsou zahrnuty kromě vegetace podél komunikací i vegetační doprovody vodotečí a dalších přírodních nebo technických útvarů.

Další hojně zastoupenou formou rozptýlené vegetace jsou její plošné výsadby nebo rozšíření v krajině (Bulíř, Škorpík, 1987). V daném území se tyto plochy zeleně vyskytují hlavně na okraji lesů a u komunikací. Zahrnují také zbytkové plochy bývalých sadů a produkčních nebo pěstitelských výsadeb.

Podle Kavky a Šindelářové (1978) je zeleň mimo lesní porosty zastoupena hlavně rody *Tilia sp.*, *Populus sp.*, *Betulus sp.*, *Quercus sp.*, *Acer sp.* a plané *Pyrus sp.*. V oblastech vyšších nadmořských výšek uvádějí rody *Sorbus sp.*, *Pinus sp.*, *Picea sp.* a *Larix sp.*. Přímou pro jižní Čechy zmiňují staré duby a v podhorských krajinách skupiny *Salix fragilis*. Na území katastru Stoklasná Lhota se vyskytují v celkem hojném počtu všechny uvedené listnaté druhy dřevin. Uvedené jehličnany jsou v daném území také, oproti listnatým druhům ale v nízkém počtu.

Naši předkové zakládali remízky nebo skupiny dřevin na kamenitých nebo zamokřených místech, tedy na plochách, které se nehodily k obdělávání. U vodních ploch byl obvyklý břehový porost a v krajině rozseté solitéry jako orientační body nebo celé stromové aleje (Kavka, Šindelářová, 1978). Obdělávané plochy byly obecně menších rozměrů,

než máme dnes a většina rozptýlené vegetace sloužící i jako protierozní ochrana již vymizela. V řešeném území jsou obdělávané plochy také rozsáhlé, ale některé vegetační prvky rozptýlené zeleně jsou ještě zachovány. Výrazným technickým prvkem je dálnice D3, která je příznivě hojně olemována doprovodnou vegetací i vegetací sloužící jako protierozní ochrana (hlavně proti větrné erozi) a jako izolační prvek proti hluku a prašnosti.

Nejvíce zastoupenou funkcí rozptýlené zeleně v řešeném území je funkce melioračně biologická. Tato funkce dle Bulíře a Škorpíka (1987) svým kompozičním řešením, druhovou skladbou a seskupením rostlin přispívá k posilování a stabilizaci ekologických vazeb, chrání vodní režim v půdě, má protierozní vlastnosti a vytváří vhodné prostředí rostlinám a živočichům. Hojně zastoupenou funkcí je funkce izolačně asanační, která ve spojení s funkcí melioračně biologickou vytváří souhrnně pojmenované technicko-ekologické porosty. Izolačně asanační funkci plní vegetační porosty, které oddělují a ochraňují okolní prostředí od znečištění technických prvků a zakrývají nevzhledné objekty (Bulíř a Škorpík, 1987). V řešeném území jsou tyto porosty hlavně liniového charakteru.

Obecně veškerá zeleň plní také estetickou funkci, protože zeleň jako taková působí na člověka pozitivně. Vegetační prvky rozptýlené zeleně dominující svou estetickou funkcí jsou hlavně stromořadí, solitéry a také ovocné dřeviny, které kromě plnění produkční funkce i zaujímají během roku svým květem, plody a zbarvením listů na podzim.

Sklenička (2003) zmiňuje ještě další funkce, které zeleň v řešeném území plně splňuje. Tyto funkce jsou: ekologická (např. útočiště a migrační cesty pro živočichy, tedy i funkce biokoridorů, které se v řešeném území nacházejí), orientační (solitéry, porosty lemující komunikace aj.), půdoochranná (regulace vodního režimu v půdě, omezování eroze) a dále i rekreační (stín), meditační a sakrální (Boží muka, odpočinková místa atd.).

Neuhäuslová (1998) pro řešené území uvádí jako potencionální přirozenou vegetaci acidofilní bikové a/nebo jedlové doubravy s dominantním *Quercus petraea* se slabší příměsí například: *Betula pendula*, *Carpinus betulus*, *Fagus sylvatica*, *Sorbus aucuparia*, *Tilia cordata*, na sušších stanovištích *Pinus sylvestris* a na vlhčích místech *Quercus robur*. Při terénním průzkumu byl jako dominantní druh zjištěn *Quercus robur*. Ostatní jmenované dřeviny se na daném území vyskytují hojně, ale jejich procentuální zastoupení v jednotlivých prvcích nestačí na to, aby tyto porosty odpovídaly krajinnému rázu dle Mapy potencionální přirozené vegetace. Průzkum v řešeném území ukazuje převahu vegetačních prvků s více jak 40% druhů, které neodpovídají krajinnému rázu území.

Vitalita vegetačních prvků a jednotlivých druhů vyskytující se na daném území je velmi dobrá. Tento údaj je ovlivněn hlavně novými výsadbami podél dálnice D3, které své funkce (hlavně izolačně asanační) již plní a je předpoklad jejich dlouhodobé existence na stanovišti.

7. ZÁVĚR

V řešeném území se nejčastěji vyskytují shluky a skupiny dřevin, které zahrnujeme do samostatné plošné rozptýlené zeleně. Z funkcí je nejvíce zastoupená melioračně biologická funkce a technicko-ekologické porosty. Vegetační prvky jsou převážně vitální s dlouhodobou perspektivou, ale většina dřevin ve vegetačních prvcích rozptýlené vegetace neodpovídá krajinnému rázu.

Funkce, které plní rozptýlená vegetace v současné krajině, nám ukazují důležitost zachování a rozšiřování těchto porostů. Trendem dnešní doby je výstavba technických liniových prvků, které propojují města a státy, a které jsou účelně vedeny, aby dopravu co nejvíce urychlily a zpohodlnily. Proto je důležité zachovávat, rozšiřovat anebo nově vysazovat vegetační porosty plnící převážně funkci izolačně asanační, abychom zamezili negativním vlivům těchto technických prvků. Dále je také důležité myslet na ekologickou či melioračně biologickou funkci rozptýlené zeleně, která opět snižuje negativní vlivy technických prvků v krajině, napomáhá udržovat biodiverzitu a posiluje ekologickou stabilitu krajiny. V neposlední řadě má rozptýlená vegetace velký vliv při ochraně půd proti erozi, která trápí převážně zemědělské pozemky, které byly v minulosti neuváženě scelovány do rozlehlých ploch, a rozptýlená zeleň byla cíleně ničena.

V dnešní uspěchané a technikou pohlcené době je rozptýlená zeleň svým estetickým přínosem a spoluvytvářením krajinného rázu harmonickým prvkem v krajině, který má výrazně kladný účinek na člověka. Proto doufám, že citát uvedený v počátku této práce: „*Krajina je obrazem lidí, kteří ji obývají.*“ (Cílek a Ložek, 2011) se stane mottem pro obyvatele jednotlivých krajin, kteří budou své krajiny opatrovat a zvelebovat.

8. SEZNAM LITERATURY

BUCHWALD, K., ENGELHARDT, W. 1978. Handbuch für Planung, Gestaltung und Schutz der Umwelt. BLV Verlagsgesellschaft. München. 288 s. ISBN 3-405-12031-4.

BULÍŘ, P., ŠKORPÍK, M. 1987. Rozptýlená zeleň v krajině. VÚKOZ. Praha. 112 s.

CÍLEK, V., LOŽEK, V. 2011. Obraz krajiny: pohled ze středních Čech. Dokořán. Praha. 310 s. ISBN 978-807-3632-052.

CUDLÍNOVÁ, E., LAPKA, M. 2008. Úvod do krajinné ekologie pro rozvoj venkova. Jihočeská univerzita. České Budějovice. 86 s. ISBN 978-80-7394-077-5.

DUMBROVSKÝ, M., MEZERA, J. 2000. Metodický návod pro pozemkové úpravy a související informace. VUMOP. Brno.

FORMAN, R. T. T., COLLINGE, S. K. 1996. The 'spatial solution' to conserving biodiversity in landscapes and regions. In: DeGraaf, R. M., Miller, R. J. (eds.). Conservation of Faunal Diversity in Forested Landscapes. Chapman & Hall. p. 537-568. ISBN 0-412-61890-7.

FORMAN, R. T. T., COLLINGE, S. K. 1997. Nature conserved in changing landscape with and without spatial planning. In: Landscape and Urban Planning 37. Hardware University. Cambridge. USA. p. 129-135.

FORMAN, R. T. T., GORDON, M. 1993. Landscape Ecology. J.Wiley and Sons. New York. 583 p. ISBN 80-200-0464-5.

HURYCH, V. 2003. Okrasné dřeviny pro zahrady a parky. 2. vydání. Květ. 203 s. ISBN 80-85362-46-5.

KAVKA, B., ŠINDELÁŘOVÁ, J. 1978. Funkce zeleně v životním prostředí. Státní zemědělské nakladatelství. Praha. 235 s.

KOLAŘÍK, J. 2003. Péče o dřeviny rostoucí mimo les - I. 2. dopl. vyd. Metodika Českého svazu ochránců přírody č. 5. ČSOP. Vlašim. 261 s. ISBN 80-863-2736-1.

MAREČEK, F. (eds.). 2001. Zahradnický slovník naučný. ÚZPI. Praha. 674 s. ISBN: 80-727-1075-3.

MěÚ Tábor. 2007. Životní prostředí na Táborsku 2006. Město Tábor – odbor životního prostředí. 84 s.

MÍCHAL, I. 1994. Ekologická stabilita. 2. vyd. Ekologické středisko ČSOP. Veronica. Brno. 275 s. ISBN 80-853-6822-6.

MORAVEC, J. 1994. Fytcenologie. Academia. Praha. 403 s. ISBN 80-200-0457-2.

Návrh plánu místního územního systému ekologické stability Tábor. Textová a tabulková část. 2007. Protivín.

NEUHÄUSLOVÁ, Z. 1998. Mapa potencionální přirozené vegetace České republiky. Academia. Praha. 341 s. ISBN 80-200-0687-7.

PRIMACK, R. B., KINDLMANN P., JERSÁKOVÁ J. 2001. Biologické principy ochrany přírody. Portál. Praha. 349 s. ISBN 80-717-8552-0.

SCHAMA, S. 1995. Landscape and memory. Distributed by Random House. New York. 652 p. ISBN 06-794-0255-1.

SKLENIČKA, P. 2003. Základy krajinného plánování. Vyd. 2. Naděžda Skleničková. Praha. 321 s. ISBN 80-903-2061-9.

UFFELEN, Ch. van. 2010. Landscape architecture: Landšaftnaja architektura = Krajinná architektura. Collection (Slovart). Praha. 456 s. ISBN 978-807-3912-192.

8.1 Legislativní dokumenty

Česká republika. Zákon č. 114/1992 Sb. České národní rady ze dne 19. února 1992 o ochraně přírody a krajiny. In: Sbírka č. 18/2010. částka 5. s. 198. Dostupné z: [http://www.mzp.cz/www/platnalegislativa.nsf/d79c09c54250df0dc1256e8900296e32/58170589E7DC0591C125654B004E91C1/\\$file/zakon%20114-1992_uplne%20zneni%20\(2.1.2011\).pdf](http://www.mzp.cz/www/platnalegislativa.nsf/d79c09c54250df0dc1256e8900296e32/58170589E7DC0591C125654B004E91C1/$file/zakon%20114-1992_uplne%20zneni%20(2.1.2011).pdf)

Česká republika. Vyhláška č. 395/1992 Sb. ministerstva životního prostředí ze dne 11. června 1992, kterou se provádějí některá ustanovení zákona České národní rady č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. In: Sbírka č. 18/2010. částka 5. s. 198. Dostupné z: <http://www.mzp.cz/www/platnalegislativa.nsf/d79c09c54250df0dc1256e8900296e32/7698185c778da46fc125654b0044ddbc?OpenDocument>.

ČSN 83 9001. Sadovnictví a krajinářství – Terminologie – Základní odborné termíny a definice, 1999. Český normalizační institut. Praha. 36 s.

8.2 Internetové odkazy

AOPK ČR. ÚSES. Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky [online]. [cit. 2012-09-03]. Dostupné z:

http://www.ochranaprirody.cz/wps/portal/cs/aopkcr/aopk-cr!/ut/p/c5/DcpJlkNAAADQs-QAXIUIYWlqY1CiQmrjkdJaYoiZnL7z_vYDAr7abKnKbKq6NqtBAoiQ-i6S-B_-BI2I46HIYE5WsMpCEQIbkLLu8u-Mk_vR0zpr1a0kWHs792tUCnqja-Tll7uGvB4bYoBY_VnM3FJcpd0bYiT-zfYoy3Rm35lX4MFxS5Mln-sgF3S0BU0pfWV1LWNUm13NXWZTuMkQ-uzGDf4Cicns6ZnGl60eXQSL7tOl22I822hlQi4Qcc_cTrtEL9R7oIQPq16znAlHNZuEztHi6bl5mLDd5V9qRio-gPfrfvGHClyYaw!!/

ČÚZK. Český úřad zeměměřický a katastrální. K. ú.: 619094 - Stoklasná Lhota - podrobné informace [online]. [cit. 2013-01-16]. Dostupné z: http://www.cuzk.cz/Dokument.aspx?AKCE=META:SESTAVA:MDR002_XSLT:WEBCUZ_K_ID:619094

ČÚZK. Nahlížení do KN. Zobrazení mapy [online]. [cit. 2013-01-18]. Dostupné z: <http://sgi.nahlizenidokn.cuzk.cz/marushka/default.aspx?themeid=3&&MarQueryId=6D2BCEB5&MarQParam0=619094&MarQParamCount=1&MarWindowName=Marushka>

Glos, J., Petrová A. Portál ÚSES: Územní systém ekologické stability [online]. 1999 [cit. 2012-08-31]. Dostupné z: <http://www.uses.cz/>

Tábor – Stoklasná Lhota. Příměstská část [online]. 2008 [cit. 2013-01-16]. Dostupné z: <http://stoklasnalhota.taborsko.eu/index.php?tree=14&lang=CZ>

Botany.cz [online]. [cit. 2012-12-18]. 2007-2012. Dostupné z: www.botany.cz

9. PŘÍLOHY

9.1 Fotodokumentace

Foto: Krejčová Pavla

Lokalita: Katastrální území Stoklasná Lhota

Rok: Srpen a září 2012

9.1.1 Katastrální území Stoklasná Lhota - část A

Foto č. 1 – Vegetační prvek č. 1 – Shluk dřevin blízko bezejmenného potoka v nejsevernější části řešeného území.

Foto č. 2 – Vegetační prvek č. 2 – Skupina *Salix alba* na rozhraní pastviny a břehu bezejmenného potoka.

Foto č. 3 – Vegetační prvek č. 3 – Vegetační pás *Prunus cerasifera*, který bude sloužit jako vegetační clona od dálnice D3.

Foto č. 4 – Vegetační prvek č. 4 – Několikařadá mladá výsadba dřevin izolující výrazný technický prvek v krajině – dálnici D3.

Foto č. 5 – Vegetační prvek č. 5 – Víceřadá výsadba na svazích lemující dálnici D3.

Foto č. 6 – Vegetační prvek č. 5, 6, 23 – Výsadby na svazích podél obou směrů dálnice D 3 a vegetační pás *Amorpha fruticosa* (VP 23) mezi jednotlivými směry dálnice.

Foto č. 7 – Vegetační prvek č. 7 – Břehový porost bezejmenného potoka.

Foto č. 8 – Vegetační prvek č. 7 – Břehový porost bezejmenného potoka.

Foto č. 9 – Vegetační prvek č. 9 – Solitéra *Alnus glutinosa* rostoucí u zarostlého koryta bezejmenného potoka.

Foto č. 10 – Vegetační prvek č. 10 – Břehový porost bezejmenného potoka – směs *Betula pendula*, *Alnus glutinosa*, *Populus tremula* a *Salix sp.*

Foto č. 11 – Vegetační prvek č. 11 a 12 – Solitéry *Quercus rubra* a *Quercus robur*, zanechané z původních ploch ovocné školy, kde sloužily jako orientační body a místo stínu.

Foto č. 12 – Vegetační prvek č. 14 – Zbytkové výsadby původní ovocné školky, řada *Pyrus communis* a dalších ovocných dřevin.

Foto č. 13 – Vegetační prvek č. 15 – Pruh ovocných dřevin, zbylé plochy bývalé ovocné školky, která dnes částečně slouží jako pastvina nebo zemědělsky využívaná plocha.

Foto č. 14 – Vegetační prvek č. 15 – Pruh ovocných dřevin, zbylé plochy bývalé ovocné školky.

Foto č. 15 – Vegetační prvek č. 15 – Pruh ovocných dřevin bývalé ovocné školky je ze SV strany lemován výsadbou vzrostlých ovocných dřevin, hlavně *Prunus avium* a *Malus domestica*, které dodnes slouží pro produkci ovoce.

Foto č. 16 – Vegetační prvek č. 16 – Stromořadí ovocných dřevin zachované na rozhraní dvou zemědělských pozemků.

Foto č. 17 – Vegetační prvek č. 17 – Solitéra *Tilia cordata* uprostřed zemědělských pozemků.

Foto č. 18 – Vegetační prvek č. 18 – Solitéra *Fraxinus excelsior* rostoucí na stráni vedle železniční dráhy.

Foto č. 19 – Vegetační prvek č. 20 – Technicko-ekologický porost lemující železniční dráhu.

Foto č. 20 – Vegetační prvek č. 21 – Plošné porosty listnatých dřevin na vyvýšenině mezi polem a železniční drahou.

Foto č. 21 – Vegetační prvek č. 22 – Přerušovaná liniová výsadba podél polní cesty. Směs starších a nových pravidelných výsadeb a náletů dřevin.

Foto č. 22 – Vegetační prvek č. 22 – Pohled na rozmanitost druhů a velikostí liniové výsadby podél polní cesty.

9.1.2 Katastrální území Stoklasná Lhota - část B

Foto č. 23 – Vegetační prvek č. 1 – Počátek výsadeb vegetačního pásu zeleně podél dálnice D3.

Foto č. 24 – Vegetační prvek č. 2 – Stromořadí *Sorbus aucuparia* 'Edulis'.

Foto č. 25 – Vegetační prvek č. 3 – Výsadba stromů a keřů podél komunikace.

Foto č. 26 – Vegetační prvek č. 3 a 6 – Výsadba stromů a keřů podél komunikace.

Foto č. 27 – Vegetační prvek č. 4 – Pásová výsadba dřevin mezi dálniční zdí a ornou půdou.

Foto č. 28 – Vegetační prvek č. 7 – Výsadby ovocného sadu, dnes již zanedbaného.

Foto č. 29 – Vegetační prvek č. 9 – Výsadby ovocného sadu, dnes již zanedbaného.

Foto č. 30 – Vegetační prvek č. 10 – Rozlehlý porost dřevin na svažitém a pro zemědělství nevhodném pozemku.

Foto č. 31 – Vegetační prvek č. 10 – Rozlehlý porost dřevin na nevhodném pozemku pro zemědělství, rovinatá spodní část, součástí které je protékající bezejmenný potok vtékající do Košínského potoka.

Foto č. 32 – Vegetační prvek č. 11 – Pohled na porosty dřevin, převážně rod *Salix sp.*, lemující Košínský potok.

Foto č. 33 – Vegetační prvek č. 11 – Pohled na porosty dřevin, převážně rod *Salix sp.*, lemující Košínský potok.

Foto č. 34 – Vegetační prvek č. 11 – Pohled na porosty dřevin, převážně rod *Salix sp.* a *Alnus sp.*, lemující Košínský potok.

Foto č. 35 – Vegetační prvek č. 13 – Porosty dřevin na plochách vzniklých mezi komunikacemi a u koryta bezejmenného potoka protékajícího zastavěným územím obce a vtékající dále do Košínského potoka. Částečně cílené výsadby a částečně nálety dřevin.

Foto č. 36 – Vegetační prvek č. 14, 23, 28 – Osázení svahů podél dálnice D3 a vegetační pás *Amorpha fruticosa* mezi jednotlivými směry dálnice.

Foto č. 37 – Vegetační prvek č. 16 – Shluk dřevin na podmáčených částech lučních porostů.

Foto č. 38 – Vegetační prvek č. 17 – Shluky dřevin rostoucí na okraji lesa v místech protékající vodoteče z rybníku Homolka.

Foto č. 39 – Vegetační prvek č. 20, 21 a 22 – Výsadby u mostu přes dálnici D3. V dálce skupina dřevin rostoucí na vlhké části pastviny a stromořadí lemující komunikaci.

Foto č. 40 – Vegetační prvek č. 23 a 28 – Porosty *Amorpha fruticosa* a osázení svahů u dálnice D3.

Foto č. 41 – Vegetační prvek č. 24 – Doprovodná zeleň komunikace.

Foto č. 42 – Vegetační prvek č. 25 – Plošná zeleň s melioračně biologickou funkcí.

Foto č. 43 – Vegetační prvek č. 26 – Plošná zeleň na zemědělsky nevyužitelném pozemku s protékajícím bezejmenným potokem.

9.1.3 Katastrální území Stoklasná Lhota - část C

Foto č. 44 – Vegetační prvek č. 1 – Skupina dřevin jako břehový porost koryta bezejmenného potoka.

Foto č. 45 – Vegetační prvek č. 2 – Technicko-ekologický porost doprovázející komunikaci a izolující pastviny na druhé straně.

Foto č. 46 – Vegetační prvek č. 2 – Technicko-ekologický porost vzrostlých stromů doprovázející komunikaci.

Foto č. 47 – Vegetační prvek č. 3 – Pásy dřevin oddělující pastviny a komunikaci.

Foto č. 48 – Vegetační prvek č. 3 – Pásy dřevin oddělující pastviny a komunikaci. Pohled z pastviny.

Foto č. 49 – Vegetační prvek č. 4 – Přerušovaná výsadba dřevin, převážně *Tilia cordata* podél komunikace.

Foto č. 50 – Vegetační prvek č. 5 – Osázení svahu vzniklého postavením mostu s místní komunikací přes dálnici D3.

Foto č. 51 – Vegetační prvek č. 6 a 7 – V pravé části fotky, za plotem, pásová výsadba vegetační clony podél dálnice. V levé části fotky plošné porosty vegetace.

Foto č. 52 – Vegetační prvek č. 7 – Bližší pohled na plošné porosty vegetace, přední část porostů se nachází na částečně zamokřeném pozemku.

Foto č. 53 – Vegetační prvek č. 8,9,10 a 11 – Plošné i liniové porosty lemující polní cestu.

Foto č. 54 – Vegetační prvek č. 12, 13, 14, 15 a 16 – Liniově a plošně uskupené vegetační prvky rozptýlené zeleně.

Foto č. 55 – Vegetační prvek č. 14, 15 a 16 – Uprostřed plošná vegetace a po stranách cest liniové výsadby zeleně.

Foto č. 56 – Vegetační prvek č. 16 – Remízek nacházející se mezi cestou a částečně vyschlým břehem rybníku Homolka.

Foto č. 57 – Vegetační prvek č. 17 a 18 – Doprovodná zeleň cesty.

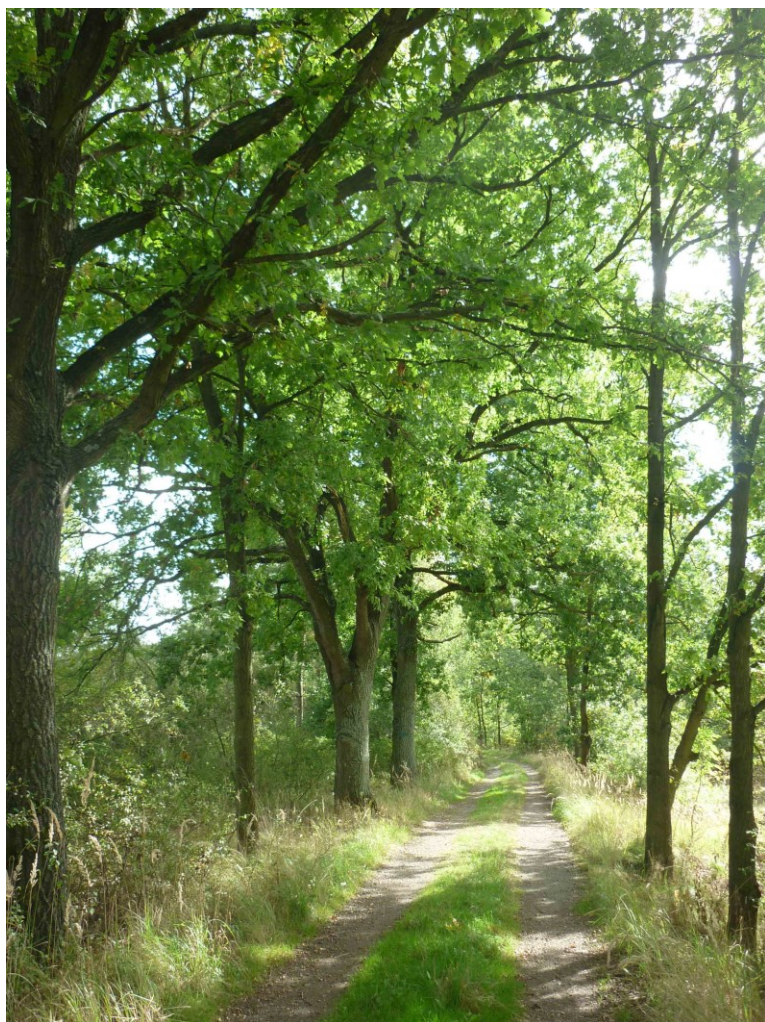

Foto č. 58 – Vegetační prvek č. 17 a 18 – Doprovodná zeleň cesty.

Převážně vzrostlé *Quercus robur*.

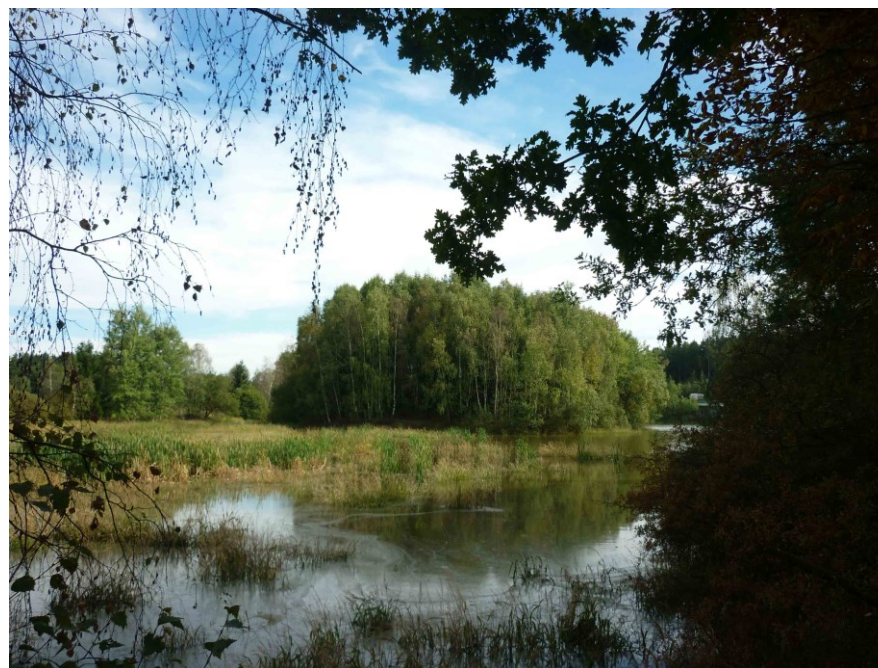

Foto č. 59 – Vegetační prvek č. 20 – Pohled na dřevinami zarostlý ostrov uprostřed rybníku Homolka.

Foto č. 60 – Vegetační prvek č. 22 a 23 – Doprovodná zeleň rybníku Homolka.

Foto č. 61 – Vegetační prvek č. 22, 24 a 25 – Shluky zeleně na plochách mezi rybníkem a zemědělskými pozemky.

Foto č. 62 – Vegetační prvek č. 24 a 25 – Pohled přes rybník Homolka na plošné porosty rozptýlené zeleně.

Foto č. 63 – Vegetační prvek č. 25 – Pohled na plošnou zeleň z cesty.

Foto č. 64 – Vegetační prvek č. 28 – Skupina vlhkomilných dřevin.

Foto č. 65 – Vegetační prvek č. 27, 28 a 29 – Plošná a liniová vegetace mezi lesním a lučným porostem.

Foto č. 66 – Vegetační prvek č. 30 a 31 – Skupiny vegetace rostoucí na vlhčích částech louky.

Foto č. 67 – Vegetační prvek č. 33 – Remízek, který je součástí interakčního prvku 3 v rámci ÚSES Tábor.

Foto č. 68 – Vegetační prvek č. 36 a 37 – Doprovodná zeleň železniční dráhy.

Foto č. 69 – Vegetační prvek č. 40 – Plošný výskyt vegetace ve vlhké části pozemku, který se nehodí pro zemědělské využití.

Foto č. 70 – Vegetační prvek č. 41 – Shluk vlhkomilné vegetace.

Foto č. 71 – Vegetační prvek č. 42 – Solitéra *Betula pendula*.

10. SEZNAM PŘÍLOH

10.1 Seznam obrázků v textu a fotodokumentace

Obrázek č. 1 – Pohled na rozptýlenou vegetaci liniového charakteru, která odděluje pastvinu a silnici.....	17
Obrázek č. 2 – Břehová vegetace zpevňující břeh potoka, zadržující vodu v půdě, chránící před větrnou erozí, stabilizující ekologické vazby a plnící další funkce.....	18
Obrázek č. 3 – Rozptýlená vegetace liniového charakteru, převážně ovocné dřeviny plnící kromě estetické funkce v krajině i další důležité funkce.....	19
Obrázek č. 4 – Zeleň využívaná na produkci ovoce.....	19
Obrázek č. 5 – Zobrazení okresu Tábor na mapě České republiky a zakreslení polohy katastrálního území Stoklasná Lhota.....	25
Obrázek č. 6 – Zobrazení okresu Tábor, jednotlivých katastrálních území, hlavních silnic, železniční dráhy, okresního města Tábor, větších měst a jednotlivé obce. Vyznačení řešeného území – katastrálního území Stoklasná Lhota.....	26
Obrázek č. 7 – Vyznačení hranic katastrálního území Stoklasná Lhota růžovou barvou.....	27
Obrázek č. 8 – Katastrální území Stoklasná Lhota (ohraničené červenou barvou) a vyznačené skladebné části ÚSES Tábor – lokální biocentrum (LBC, zelená barva), lokální biokoridory (LBK, žlutá barva), interakční prvky (IP, oranžová barva).....	31
Obrázek č. 9 – Pohled na břehovou vegetaci Košínského potoka a luční nivu.....	32
Obrázek č. 10 – Porost biokoridoru v údolí bezejmenného potoka.....	33
Obrázek č. 11 – IP 3 (551) – Interakční prvek 3 zahrnuje i remízek tvořený převážně <i>Betula pendula</i> a <i>Populus tremula</i>	34
Obrázek č. 12 - IP 3 (552) -Vegetační doprovod polní cesty a luční porosty.....	35

Obrázek č. 13 - IP 3 (553) - IP 3 také zahrnuje vegetaci okolo rybníku Homolka.....	35
Obrázek č. 14 – Rozdělení katastrálního území na části A, B, C. Růžová barva vymezuje hranice katastrálního území a zelená hranice jednotlivých částí, na které je řešené území rozděleno.....	38
Obrázek č. 15 - Řešené území – část A – vyznačení vegetačních prvků rozptýlené zeleně.....	40
Obrázek č. 16 - Řešené území – část B – vyznačení vegetačních prvků rozptýlené zeleně.....	48
Obrázek č. 17 - Řešené území – část C – vyznačení vegetačních prvků rozptýlené zeleně.....	58
Foto č. 1 – Vegetační prvek č. 1 – Shluk dřevin blízko bezejmenného potoka v nejsevernější části řešeného území.....	81
Foto č. 2 – Vegetační prvek č. 2 – Skupina <i>Salix alba</i> na rozhraní pastviny a břehu bezejmenného potoka.....	81
Foto č. 3 – Vegetační prvek č. 3 – Vegetační pás <i>Prunus cerasifera</i> , který bude sloužit jako vegetační clona od dálnice D3.....	82
Foto č. 4 – Vegetační prvek č. 4 – Několikařadá mladá výsadba dřevin izolující výrazný technický prvek v krajině – dálnici D3.....	82
Foto č. 5 – Vegetační prvek č. 5 – Víceřadá výsadba na svazích lemující dálnici D3.....	83
Foto č. 6 – Vegetační prvek č. 5, 6, 23 – Výsadby na svazích podél obou směrů dálnice D 3 a vegetační pás <i>Amorpha fruticosa</i> (VP 23) mezi jednotlivými směry dálnice.....	83
Foto č. 7 – Vegetační prvek č. 7 – Břehový porost bezejmenného potoka.....	84
Foto č. 8 – Vegetační prvek č. 7 – Břehový porost bezejmenného potoka.....	84
Foto č. 9 – Vegetační prvek č. 9 – Solitéra <i>Alnus glutinosa</i> rostoucí u zarostlého koryta bezejmenného potoka.....	85
Foto č. 10 – Vegetační prvek č. 10 - Břehový porost bezejmenného potoka - směs <i>Betula pendula</i> , <i>Alnus glutinosa</i> , <i>Populus tremula</i> a <i>Salix</i>	85
Foto č. 11 – Vegetační prvek č. 11 a 12 – Solitéry <i>Quercus rubra</i> a <i>Quercus robur</i> , zanechané z původních ploch ovocné školy, kde sloužily jako orientační body a místo stínu.....	86
Foto č. 12 – Vegetační prvek č. 14 – Zbytkové výsadby původní ovocné školky, řada <i>Pyrus communis</i> a dalších ovocných dřevin.....	86

Foto č. 13 – Vegetační prvek č. 15 – Pruh ovocných dřevin, zbylé plochy bývalé ovocné školky, která dnes částečně slouží jako pastvina nebo zemědělsky využívaná plocha.....	87
Foto č. 14 – Vegetační prvek č. 15 – Pruh ovocných dřevin, zbylé plochy bývalé ovocné školky.....	87
Foto č. 15 – Vegetační prvek č. 15 – Pruh ovocných dřevin bývalé ovocné školky je ze SV strany lemován výsadbou vzrostlých ovocných dřevin, hlavně <i>Prunus avium</i> a <i>Malus domestica</i> , které dodnes slouží pro produkci ovoce.....	88
Foto č. 16 – Vegetační prvek č. 16 – Stromořadí ovocných dřevin zachované na rozhraní dvou zemědělských pozemků.....	88
Foto č. 17 – Vegetační prvek č. 17 – Solitéra <i>Tilia cordata</i> uprostřed zemědělských pozemků.....	89
Foto č. 18 – Vegetační prvek č. 18 – Solitéra <i>Fraxinus excelsior</i> rostoucí na stráni vedle železniční dráhy.....	89
Foto č. 19 – Vegetační prvek č. 20 – Technicko-ekologický porost lemující železniční dráhu.....	90
Foto č. 20 – Vegetační prvek č. 21 – Plošné porosty listnatých dřevin na vyvýšenině mezi polem a železniční drahou.....	90
Foto č. 21 – Vegetační prvek č. 22 – Přerušovaná liniová výsadba podél polní cesty. Směs starších a nových pravidelných výsadeb a náletů dřevin.....	91
Foto č. 22 – Vegetační prvek č. 22 – Pohled na rozmanitost druhů a velikostí liniové výsadby podél polní cesty.....	91
Foto č. 23 – Vegetační prvek č. 1 – Počátek výsadeb vegetačního pásu zeleně podél dálnice D3.....	92
Foto č. 24 – Vegetační prvek č. 2 – Stromořadí <i>Sorbus aucuparia</i> 'Edulis'.....	92
Foto č. 25 – Vegetační prvek č. 3 – Výsadba stromů a keřů podél komunikace.....	93
Foto č. 26 – Vegetační prvek č. 3 a 6 – Výsadba stromů a keřů podél komunikace.....	93
Foto č. 27 – Vegetační prvek č. 4 – Pásová výsadba dřevin mezi dálniční zdí a ornou půdou.....	94
Foto č. 28 – Vegetační prvek č. 7 – Výsadby ovocného sadu, dnes již zanedbaného.....	94
Foto č. 29 – Vegetační prvek č. 9 – Výsadby ovocného sadu, dnes již zanedbaného.....	95
Foto č. 30 – Vegetační prvek č. 10 – Rozlehlý porost dřevin na svažitém a pro zemědělství nevhodném pozemku.....	95

Foto č. 31 – Vegetační prvek č. 10 – Rozlehlý porost dřevin na nevhodném pozemku pro zemědělství, rovinatá spodní část, součástí které je protékající bezejmenný potok vtékající do Košínského potoka.....	96
Foto č. 32 – Vegetační prvek č. 11 – Pohled na porosty dřevin, převážně rod <i>Salix sp.</i> , lemující Košínský potok.....	96
Foto č. 33 – Vegetační prvek č. 11 – Pohled na porosty dřevin, převážně rod <i>Salix sp.</i> , lemující Košínský potok.....	97
Foto č. 34 – Vegetační prvek č. 11 – Pohled na porosty dřevin, převážně rod <i>Salix sp. a Alnus sp.</i> , lemující Košínský potok.....	97
Foto č. 35 – Vegetační prvek č. 13 – Porosty dřevin na plochách vzniklých mezi komunikacemi a u koryta bezejmenného potoka protékajícího zastavěným územím obce a vtékající dále do Košínského potoka. Částečně cílené výsadby a částečně nálety dřevin.....	98
Foto č. 36 – Vegetační prvek č. 14, 23, 28 – Osázení svahů podél dálnice D3 a vegetační pás <i>Amorpha fruticosa</i> mezi jednotlivými směry dálnice.....	98
Foto č. 37 – Vegetační prvek č. 16 – Shluk dřevin na podmáčených částech lučních porostů.....	99
Foto č. 38 – Vegetační prvek č. 17 – Shluky dřevin rostoucí na okraji lesa v místech protékající vodoteče z rybníku Homolka.....	99
Foto č. 39 – Vegetační prvek č. 20, 21 a 22 – Výsadby u mostu přes dálnici D3. V dálce skupina dřevin rostoucí na vlhké části pastviny a stromořadí lemující komunikaci.....	100
Foto č. 40 – Vegetační prvek č. 23 a 28 – Porosty <i>Amorpha fruticosa</i> a osázení svahů u dálnice D3.....	100
Foto č. 41 – Vegetační prvek č. 24 – Doprovodná zeleň komunikace.....	101
Foto č. 42 – Vegetační prvek č. 25 – Plošná zeleň s melioračně biologickou funkcí.....	101
Foto č. 43 – Vegetační prvek č. 26 – Plošná zeleň na zemědělsky nevyužitelném pozemku s protékajícím bezejmenným potokem.....	101
Foto č. 44 – Vegetační prvek č. 1 – Skupina dřevin jako břehový porost koryta bezejmenného potoka.....	102
Foto č. 45 – Vegetační prvek č. 2 – Technicko-ekologický porost doprovázející komunikaci a izolující pastviny na druhé straně.....	102
Foto č. 46 – Vegetační prvek č. 2 – Technicko-ekologický porost vzrostlých stromů doprovázející komunikaci.....	103
Foto č. 47 – Vegetační prvek č. 3 – Pásky dřevin oddělující pastviny a komunikaci.....	103

Foto č. 48 – Vegetační prvek č. 3 – Pásky dřevin oddělující pastviny a komunikaci. Pohled z pastviny.....	104
Foto č. 49 – Vegetační prvek č. 4 – Přerušovaná výsadba dřevin, převážně <i>Tilia cordata</i> podél komunikace.....	104
Foto č. 50 – Vegetační prvek č. 5 – Osázení svahu vzniklého postavením mostu s místní komunikací přes dálnici D3.....	105
Foto č. 51 – Vegetační prvek č. 6 a 7 – V pravé části fotky, za plotem, pásová výsadba vegetační clony podél dálnice. V levé části fotky plošné porosty vegetace.....	105
Foto č. 52 – Vegetační prvek č. 7 – Bližší pohled na plošné porosty vegetace, přední část porostů se nachází na částečně zamokřeném pozemku.....	106
Foto č. 53 – Vegetační prvek č. 8,9,10 a 11 – Plošné i liniové porosty lemující polní cestu.....	106
Foto č. 54 – Vegetační prvek č. 12, 13, 14, 15 a 16 – Liniově a plošně uskupené vegetační prvky rozptýlené zeleně.....	107
Foto č. 55 – Vegetační prvek č. 14, 15 a 16 – Uprostřed plošná vegetace a po stranách cest liniové výsadby zeleně.....	107
Foto č. 56 – Vegetační prvek č. 16 – Remízek nacházející se mezi cestou a částečně vyschlým břehem rybníku Homolka.....	108
Foto č. 57 – Vegetační prvek č. 17 a 18 – Doprovodná zeleň cesty.....	108
Foto č. 58 – Vegetační prvek č. 17 a 18 – Doprovodná zeleň cesty. Pevně vzrostlé <i>Quercus robur</i>	109
Foto č. 59 – Vegetační prvek č. 20 – Pohled na dřevinami zarostlý ostrov uprostřed rybníku Homolka.....	109
Foto č. 60 – Vegetační prvek č. 22 a 23 – Doprovodná zeleň rybníku Homolka.....	110
Foto č. 61 – Vegetační prvek č. 22, 24 a 25 – Shluky zeleně na plochách mezi rybníkem a zemědělskými pozemky.....	110
Foto č. 62 – Vegetační prvek č. 24 a 25 – Pohled přes rybník Homolka na plošné porosty rozptýlené zeleně.....	111
Foto č. 63 – Vegetační prvek č. 25 – Pohled na plošnou zeleň z cesty.....	111
Foto č. 64 – Vegetační prvek č. 28 – Skupina vlhkomilných dřevin.....	112
Foto č. 65 – Vegetační prvek č. 27, 28 a 29 – Plošná a liniová vegetace mezi lesním a lučním porostem.....	112
Foto č. 66 – Vegetační prvek č. 30 a 31 – Skupiny vegetace rostoucí na vlhčích částech louky.....	113

Foto č. 67 – Vegetační prvek č. 33 – Remízek, který je součástí interakčního prvku 3 v rámci ÚSES Tábor.....	113
Foto č. 68 – Vegetační prvek č. 36 a 37 – Doprovodná zeleň železniční dráhy.....	114
Foto č. 69 – Vegetační prvek č. 40 – Plošný výskyt vegetace ve vlhké části pozemku, který se nehodí pro zemědělské využití.....	114
Foto č. 70 – Vegetační prvek č. 41 – Shluk vlhkomilné vegetace.....	115
Foto č. 71 – Vegetační prvek č. 42 – Solitéra <i>Betula pendula</i>	115

10.2 Seznam tabulek a grafů

Tabulka č. 1 – Statistické údaje (stav ke dni: 15. 01. 2013) o rozdělení pozemků k. ú. Stoklasná Lhota.....	28
Tabulka č. 2 – Vybrané klimatické charakteristiky.....	29
Tabulka č. 3 : Hodnocení vegetačních prvků a jejich sestav v krajině.	41
Tabulka č. 4 : Hodnocení vegetačních prvků a jejich sestav v krajině.....	49
Tabulka č. 5 : Hodnocení vegetačních prvků a jejich sestav v krajině.....	59
Graf č. 1 – Procentuální zastoupení jednotlivých forem rozptýlené vegetace podle umístění v terénu a půdorysné dispozice.....	68
Graf č. 2 – Procentuální zastoupení jednotlivých funkcí rozptýlené vegetace v řešeném území.....	68
Graf č. 3 – Procentuální zhodnocení vegetačních prvků podle jejich vitality.....	69
Graf č. 4 – Procentuální zhodnocení vegetačních prvků podle jejich vhodnosti v krajinném rázu.....	70
Graf č. 5 – Výčet nejčastěji rostoucích dřevin ve vegetačních prvcích rozptýlené zeleně.....	70
Graf č. 6 – Zastoupení jehličnatých a listnatých dřevin v řešeném území	71
Graf č. 7 – Podíl ovocných dřevin a skořápkovin vůči ostatním dřevinám v řešeném území.....	71